Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας· καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 5.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 7
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 10.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ: ἐν Ἀθήναις
Πλατεῖα Ὁμονοίας, ἀριθ. 10 τῆς ὁδοῦ Δώρου.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 1ον.— 15 | Ἐν Ἀθήναις, τὴν 28 Μαΐου 1894 | Ἔτος 16ον.—Ἀριθ. 15

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΡΟΖΑΛΒΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΣΕΡΟΝ ΔΕΛΑΒΡΥΓΙΕΡ

[Συνέχεια· ἴδε σελίδα 105]

ΙΓ'

Ἡ Λουκία Μπρεβὰλ ἀπὸ τῆς ἐν Δινὰν ἐγκαταστάσεώς της ὑπέφερεν ὁλονέν περισσότερον, τὰ δὲ πρῶτα ψύχη ἐπεδείνωσαν τόσον τὴν κατάστασιν τῆς ὑγείας της, ὥστε οἱ γονεῖς της ἀνησυχήσαντες ἀπεφάσισαν νὰ συγκροτήσουν ἓν ἰατρικὸν συμβούλιον ἐκ πολλῶν ἰατρῶν.

Παρεδέχθησαν οὗτοι ὁμοφώνως τὴν ὕπαρξιν ἰσχυαλγίας, ἀλλ' ἐπίσης ὁμοφώνως παρεδέχθησαν ὅτι ἕνεκα τοῦ ἰσχυροῦ ὀργανισμοῦ τῆς ἀσθενοῦς ἡ θεραπεία ἦτο βεβαία. Τοῦτο ἐπέχυσεν ὀλίγον βάλσαμον εἰς τὰς καρδίας τῶν γονέων καὶ εὐθυμίαν εἰς τὸ πνεῦμα τῆς νεαρᾶς κόρης, ἡ ὁποία μὲ ἔκρηξιν χαρᾶς ὑπεδέχθη τὴν Εὐτυχίαν, ἐλθοῦσαν τὸ ἀπόγευμα νὰ μάθῃ ποῖον ἦτο τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἰατρικοῦ συμβουλίου.

«Ἔλα ἐδῶ, κοντὰ 'ς τὸ κρεββάτι μου, νὰ σε ἀπολαύσω καλά· τὴν τελευταία φορὰ ποὺ ἦλθες ἔκαμνες τόσῳ σοβαρὲς ὁμιλίες μὲ τὴ μαμμά, ὥστε πολὺ ἀμφέβαλα ἂν θὰ κατεδέχεσο πλέον νὰ συνομιλήσῃς μαζί μου δι' ἐκεῖνά που μας ἐνδιέφερον ἄλλοτε. Αἱ σοβαραί σου ἀσχολίαι σοῦ δίδουν ἕνα ὕφος τόσῳ σοβαρόν!

—Ἔλα· μὴ με περιπαίζῃς!» εἶπεν ἡ δεσποινὶς Μορδὰς περιπτυσσομένη αὐτήν· θὰ τας εὕρισκα πολὺ βαρείας αὐτὰς τὰς ἀσχολίας ἐὰν ἤμουν ὑποχρεωμένη νὰ τας ἔχω αἰωνίως . . . Πόσον ἤμουν εὐτυχὴς πρὸ δύο μηνῶν, χωρὶς νὰ το γνωρίζω! Φαντάσου ὅτι τὴν παραμονὴν τοῦ θανάτου τῆς θείας μου εἶχα κλαύσῃ διὰ μερικὰς διασκεδάσεις, τὰς ὁποίας εἶχα παραιτήσῃ, φθονοῦσα τὴν τύχην τοῦ πτηνοῦ μου, τὸ ὁποῖον ζῇ χωρὶς ἀπογοητεύσεις! Παράδοξον πρᾶγμα νὰ γηράσω τόσον πολὺ ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἡμέραν. Ἐὰν τὸ πρᾶγμα ἐξακολουθήσῃ, γρήγορα ἡ τοῦφα αὐτὴ τῶν λευκῶν τριχῶν θὰ εὕρῃ συντρόφους.

—Ἀφ' οὗ εἶσαι τόσον σοβαρά, τῇ εἶπεν ἡ φίλη της, πρέπει νὰ σοῦ ἐμπιστευθῶ ἓν μυστικόν, τὸ ὁποῖον ἤθελα νὰ συμμεριασθῶ μὲ κάποιον· ἄλλως τε δὲν ἔχω τὴν συνήθειαν νὰ σοῦ λέγω πάντοτε ὅ,τι με χαροποιεῖ ἢ ὅ,τι με θλίβει;

—Ὁμίλησε· δὲν εἶνε βέβαια τίποτε κακόν . . .

—Ἀπεναντίας· εἶνε σχεδὸν βέβαιον ὅτι ἡ Ἀννίκα θὰ ὑπανδρευθῇ.

—Ἀ, ἀλήθεια!»

Καὶ ἐπειδὴ εἰς τὴν ἡλικίαν τῆς πριγκηπίσσης Ροζάλβας, γεγονὸς τοιούτου εἴδους ἐξάπτει πάντοτε τὴν περιέργειαν ζωηροτάτην, ἔγινεν ὅλη αὐτιὰ διὰ νὰ κοῦσῃ τὰς λεπτομερείας, αἱ ὁποῖαι θὰ τῇ ἀνεκοινοῦντο ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου.

Ἡ Ἀννίκα, ἡ μεγαλητέρα ἀδελφή, ἐξετιμᾶτο πολὺ ἀπὸ ἕνα δημόσιον ὑπάλληλον, ὁ ὁποῖος εἶχε μείνῃ ἐπὶ τέσσαρα ἔτη εἰς τὸ Δινάν. Εἶχεν ἀπέλθῃ ἐκεῖθεν τὸ παρελθὸν ἔτος λυπούμενος ἐπειδὴ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην δὲν ἠδύνατο ἀκόμη νὰ ἑνώσῃ τὴν τύχην του μὲ τὴν τῆς δεσποινίδος Μπρεβάλ. Κατόπι τῷ ἦλθε μία κληρονομία, χάρις εἰς τὴν ὁποίαν ἠδύνατο νὰ νυμφευθῇ χωρὶς νὰ τον μέλῃ ἂν ἡ νύμφη εἶχε προῖκα ἢ δὲν εἶχε.

«Δυστυχῶς, προσέθεσεν ἡ μικροτέρα ἀδελφή, ὁ μέλλων

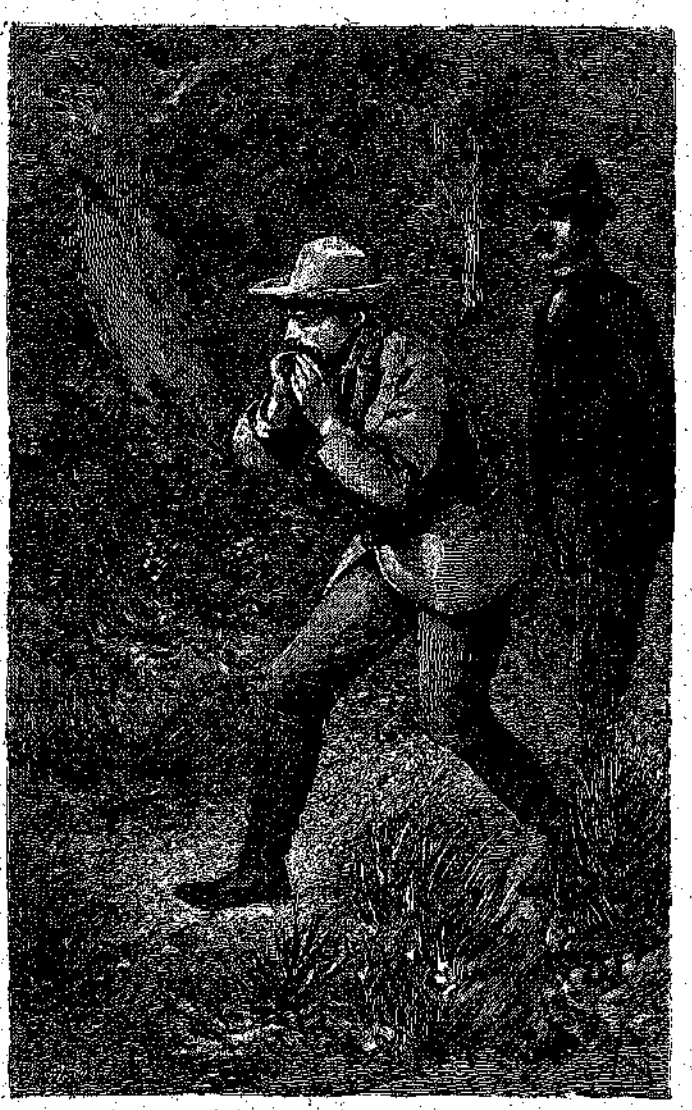

«Ἡ συρίκτρα αὐτὴ μιμεῖται τὴν φωνὴν τοῦ νεβροῦ» (Σελ. 114, στ. α')

γαμβρός μου θά μάς την πάρη ἀπὸ ἐδῶ τὴν Ἀννίκαν. Καὶ ἄλλο κενὸν εἰς τὸ σπίτι, διότι καὶ ὁ Μάξιμος δὲν θὰ ζῇ μαζί μας τὸν περισσότερον καιρόν. Σιωπή! Νά τος! Ἐεύρει κι' αὐτὸς τὸ νέον, ἀλλὰ εἶνε ἀκόμη πολὺ μυστικόν, ὥστε δὲν εἰμποροῦμεν νὰ ὁμιλήσωμεν καὶ οἱ τρεῖς περὶ αὐτοῦ. Ἄς ἀλλάξωμεν λοιπὸν θέμα.»

— Τί τον ἐκάματε τὸν Ρολάνδον; » ἠρώτησεν ἡ Εὐτυχία τὸν Μάξιμον εἰσελθόντα.

— Τὸν ἄφησα 'ς τὸ δάσος. Ἐκάθησε 'ς τὴ ρίζα ἑνὸς δένδρου καὶ ἔβγαλεν ἀπὸ τὴ τσέπη του ἕνα βιβλίο. Σὲ λίγο θὰ ἰδῇς ὅλα τὰ θηλυκὰ λάφια νὰ τον περιτριγυρίσουν . . . Κρῖμα ποῦ δὲν ἔχει τὸ δάσος παρὰ δύο τρία, εἰδεμὴ τὸ θέαμα θὰ ἦταν γιὰ ζωγραφιά . . .

— Πῶς αὐτό; ἠρώτησεν ἡ Λουκία.

— Ἰδοὺ πῶς· ὁ Ρολάνδος ἐνθυμήθη ἓν εἶδος συρίκτρας, ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ἀγρίοις καὶ κατώρθωσε νὰ την κατασκευάσῃ. Ἡ συρίκτρα αὐτὴ μιμεῖται εἰς τὴν ἐντέλειαν τὴν φωνὴν τοῦ νεβροῦ, τοῦ νεογεννήτου ἐλαφιοῦ. Καὶ βλέπεις πειὰ τὰς ἐλαφίνας νὰ τρέχουν πρὸς βοήθειαν τῶν μικρῶν των καὶ νὰ ντικρύζουν ἔξαφνα τὸν κύριον Καλονῆν! Ἤμουν πλησίον του ὅταν ἔκαμε τὴν πρώτην δοκιμὴν καὶ μία ἔλαφος ἐπήδησε σχεδὸν κατεπάνω μου. . .

— Σᾶς πῆρα γιὰ τὸ μικρό της, εἶπε γελῶσα ἡ πριγκήπισσα Ροζάλβα. Πρέπει ὅμως, ἐπρόσθεσε σοβαρῶς, νὰ προειδοποιήσω τὸν ἀδελφόν μου νὰ μὴ κάμῃ χρῆσιν τῆς συρίκτρας του, γιατί θὰ τὸν πάρουν διὰ λαθροθήραν. Πῶς τον διέφθειρε, Θεέ μου, ἡ ζωὴ μεταξὺ τῶν ἀγρίων. Εἶνε εὐφυὴς καὶ θὰ ἐπρόκοπτεν εἰς τὰς σπουδάς του· ἀλλὰ τώρα εἶνε ἀδύνατον νὰ τας ἐξακολουθήσῃ συστηματικῶς.

— Κρῖμα τῷ ὄντι· ἀπήντησεν ὁ νεαρὸς Μπρεβάλ. Ἀλλὰ μὴ ἀπελπίζεσθε· εἰμπορεῖ πάλιν νὰ του ἔλθῃ καὶ νὰ ἐπικρατήσῃ ἡ δρεξις πρὸς διανοητικὴν ἐργασίαν. Τὰ ὡραῖα ἔργα τον συγκινοῦν καὶ περιγράφει τὰς ἐξ αὐτῶν ἐντυπώσεις του μ' εὐγλωττίαν πλήρη εἰκόνων, ἀξίων ποιητῶν. Ἔπρεπε νὰ τον ἀκούσετε πῶς ὑπερασπίζει τὸν Σατωβριάνδον του. Πῆγε νὰ μου βγάλῃ τὰ μάτια μιὰ μέρα ποῦ του εἶπα ὅτι ὁ συγγραφεὺς αὐτὸς μοῦ φαίνεται στομφώδης. . .

— Σᾶς παρακαλῶ, εἶπε τότε ἡ Ροζάλβα, προσκαθήσατε νὰ του ἐμπνεύσετε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ προπαρασκευασθῇ διὰ κανὲν ἐπάγγελμα. Ὁ μπαμπᾶς παραπονεῖται δικαίως πού τον βλέπει νὰ παρατείνῃ τὴν ἄσκοπον καὶ ἀλήτιδα αὐτὴν ζωήν. Δέν σας ἔκαμε ποτὲ λόγον περὶ τοῦ στρατιωτικοῦ ἐπαγγέλματος;

— Μ' εὑρίσκει πολὺ εὐτυχῆ διότι το ἠκολούθησα, ἀλλὰ χωρὶς νὰ φαίνεται ὅτι το σκέπτεται διὰ τὸν ἑαυτόν του.

— Δέν του ρίπτετε τὴν ἰδέαν νὰ γίνῃ στρατιωτικός; Ὁ μπαμπᾶς θά το ἤθελε πολύ. Εἶνε τὸ καλλίτερον, νομίζω, ποὺ ἔχει νὰ κάμῃ.»

Ὁ Μάξιμος ἐκολακεύθη πολὺ διὰ τὴν ἐμπιστοσύνην, τὴν ὁποίαν τῳ ἐδείκνυεν ἡ νεᾶνις καὶ ἀπὸ τῆς ἑπομένης εὐθὺς ἔρριψε τὸν πρῶτον ὑπαινιγμόν, εἰπὼν πρὸς τὸν Ρολάνδον ὅτι ἐσκόπει νὰναχωρήσῃ εἰς τὴν Ἀλγερίαν μετὰ τὴν ἐκ τῆς Σχολῆς ἔξοδόν του.

«Λαμπρά, ἀπήντησεν ὁ Ρολάνδος.

— Νομίζω ὅμως ὅτι αὐτὸ ἠμπορεῖς νὰ το κάμῃς καὶ σύ. Ἐγὼ εἰς τὴν θέσιν σου θὰ κατετασσόμην εἰς τὸν στρατόν.

— Ἐν καιρῷ πολέμου δὲν θὰ διστάσω οὔτε στιγμὴν· ἀλλὰ ἡ πειθαρχία τοῦ στρατῶνος μὲ τρομάζει.

— Δὲν εἶνε τόσον αὐστηρὰ εἰς τὴν Ἀφρικὴν καὶ θὰ ἠμποροῦσες νὰ την ὑποφέρῃς.

— Ἄ, ἡ Ἀφρική! ἀνέκραξεν ὁ Καλονῆς. Ἂν εἶχα περιουσίαν θὰ ἐπήγαινα νὰ ἐξερευνήσω τὰς ἀγνώστους της χώρας, νὰναναλύψω λαούς, τοὺς ὁποίους κανεὶς Εὐρωπαῖος δὲν ἐγνώρισεν ἀκόμη, νὰ σπουδάσω τὰ ἤθη τῶν ἀγρίων αὐτῶν.

— Καὶ νὰ φαγωθῇς ἀπὸ αὐτούς! διέκοψεν ὁ Μπρεβάλ.

— Ἄς εἴμεθα σοβαροὶ »ἀπήντησεν ὁ πρώην Σιού. Θὰ λάβω ὑπ' ὄψει μου καὶ τὴν ἰδέαν σου· ἔχω ὅλον τὸν χειμῶνα ἐμπρός μου διὰ νὰ την μελετήσω μὲ τὴν ἡσυχίαν μου.»

Μετὰ ἕνα μῆνα ὁ Μάξιμος ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὸ Δινὰρ καὶ μόνος ὁ Ρολάνδος ἐπεδόθη εἰς τὴν τυχοδιωκτικὴν ζωήν, ἡ ὁποία τον κατέστησεν ἱστορικὸν εἰς τὸν τόπον. Ἔτρεχεν εἰς τὴν πεδιάδα, εἰς τὰ δάση, εἰς τὸν αἰγιαλόν, εἰς τὴν θάλασσαν. Ὁ καιρὸς δέν τον ἠμπόδιζεν, ἂν καὶ ὁ χειμὼν ἐκεῖνος ἦτο ἐξόχως δριμύς. Εἰς τὴν Μανῶλιαν τὸν ἠσθάνθησαν πολύ. Ἡ μελαγχολία τοῦ πάθους του ἐξ αὐτοῦ ἐδιπλασιάσθη. Ἡ κυρία Μορδὰς ἔμενεν εἰς τὸ δωμάτιόν της, τυλιγμένη εἰς τὰς σισύρας της, ὡς ὁ μεταξοσκώληξ εἰς τὸ κουκοῦλι του· οἱ μαῦροι ἐφαίνοντο παγωμένοι· ἡ δὲ Εὐτυχία ἠσθάνετο τόσην πλῆξιν ὥστε συχνὰ ἔκλαιε. Ἐρημία καὶ μόνωσις. Οἱ ὀλίγοι κάτοικοι του Δινάρ, μετὰ τῶν ὁποίων εὑρίσκοντο εἰς σχέσεις, ἀπῆλθον εἰς Νίκαιαν ἢ εἰς Μανδῶν· ἡ δ' ἐποχὴ καθίστα σπανίας τὰς μεταβάσεις εἰς Δινάρ.

Ἓν ἀπόγευμα, περὶ τὰ τέλη τοῦ Ἰανουαρίου, ὁ Ρολάνδος εἶχε δηλώσῃ ὅτι δὲν θὰ ἐξῆρχετο.

«Ἰδοὺ κατάλληλος εὐκαιρία διὰ νὰ τῳ ὁμιλήσω» ἐσκέφθη ἡ Εὐτυχία, καὶ ἀνελθοῦσα τὴν κλίμακα ἔκρουσε τὴν θύραν τοῦ ἀδελφοῦ της.

«Ἔμπρός!» εἶπεν ἐκεῖνος. Εἰσελθοῦσα ἡ Εὐτυχία τον εὗρεν ἐξηπλωμένον εἰς μίαν πολυθρόνα, στηρίζοντα τοὺς πόδας ἐπὶ τοῦ μαρμάρου τῆς ἑστίας καὶ καπνίζοντα τὴν μακράν του πίπαν.

«Διασκεδάζεις πολὺ μὲ αὐτὴν τὴν συντροφιάν;» εἶπεν ἡ ἐπισκέπτρια δεικνύουσα τὸ ἀντικείμενον, τὸ ὁποῖον τον εἶχε περικαλύψει διὰ νέφους καπνοῦ.

— Δὲν διασκεδάζω ποτέ.

— Οὔτε μὲ τὸν Μάξιμον Μπρεβάλ;

— Εὐχαριστοῦμαι μαζί του, ἀλλὰ δὲν διασκεδάζω. Ἤθελα πάντοτε νὰ εὑρίσκομαι ἀλλοῦ, παρὰ εἰς τὸ μέρος ὅπου εὑρίσκομαι.

— Εἰς τοὺς ἀγρίους ἴσως;

— Δὲν εἰξεύρω ἂν τώρα πλέον θὰ με εὐχαριστοῦσε ἡ ζωὴ ἐκείνη . . . Μοῦ φαίνεται, Εὐτυχία, ὅτι ὑπὸ κακὸν ἀστέρα ἐγεννήθην. Ἅμα ἀρχίσω ἕνα καλὸν δρόμον, ἔρχονται αἱ περιστάσεις καὶ με βγάζουν ἀπὸ αὐτόν. Καλὰ ἐπήγαιναν αἱ σπουδαί μου εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας. Ἡ τύχη μ' ἐπῆρε καὶ μ' ἔρριψεν εἰς τοὺς ἀγρίους. Ὅταν ἤρχισα νὰ συνειθίζω καὶ νὰ εὐχαριστοῦμαι μαζί των, ἡ τύχη πάλιν μ' ἔρριψεν εἰς τοὺς πολιτισμένους. . .

— Μὴ καταρᾶσαι τὴν τρικυμίαν ἐκείνην, διέκοψεν ἡ Εὐτυχία. Ἦτο δάκτυλος τῆς θείας Προνοίας διὰ νὰ ἐπανεύρῃς τοὺς γονεῖς σου, τὴν μητέρα σου.

— Καὶ τὴν ἀδελφούλα μου, εἶπεν ὁ Ρολάνδος ἀσπαζόμενος τὴν Εὐτυχίαν. Καὶ ὅμως ἀμφιβάλλω ἂν αὐτὸ ἔγινε πρὸς τὸ καλόν μου. Ἡ φύσις μου μετεβλήθη τώρα πλέον· ἔγινα σχεδὸν ἄγριος καὶ διὰ νὰ ξαναγίνω πολιτισμένος πρέπει νὰ κοπιάσω πολύ. Ἡ ἐθιμοτυπία μοῦ προξενεῖ φρίκην. Θέλω νὰ εἶμαι εἰλικρινὴς καὶ δὲν εἰμπορῶ. Θέλω νὰ εἶμαι ἐλεύθερος. Ἡ ψυχή μου ἔχει ἀνάγκην ἐκτάσεως καθὼς τὸ σῶμά μου. Νὰ εἴξευρες μὲ ποίαν λύπην συναντῶ χωρία, συνοικισμούς, κατὰ τὰς ἐφίππους ἐκδρομάς μου, ὅταν ἐπιζητῶ τὴν ἔρημον καὶ πόσην στενοχωρίαν αἰσθάνομαι ὅταν εἰς κάθε βῆμα ἀντιμετωπίζω τὸν νόμον σας, ὁ ὁποῖος με δεσμεύει, μὲ περιορίζει, δέν με ἀφίνει νὰ διασκεδάσω ὅπου θέλω, νὰ ψαρεύσω, νὰ κυνηγήσω . . . Ἄ, ποίαν, ποίαν ἐλευθερίαν ἔχασα!»

Ἡ συνομιλία ἐξηκολούθησεν οὕτω. Πρὶν ἀφήσῃ τὸ δωμάτιον τοῦ ἀδελφοῦ της ἡ Εὐτυχία τῳ ἔρριψε τὴν ἰδέαν ὅτι ἡ κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ του νίκη εἶνε ἡ ὑψίστη ἔνδειξις τῆς δυνάμεως τοῦ ἀνθρώπου.

Τὴν ἰδέαν αὐτὴν την ἐμελέτησεν ἐπὶ πολὺ ὁ Ρολάνδος τὴν ἡμέραν ἐκείνην διότι μετ' ὀλίγον κατῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν, πρὸς συνάντησιν τῆς ἀδελφῆς του. Ἐκάθησε πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου καί, ὡς ἐσυνείθιζε καμμίαν φοράν, ἀπεπολῶν τὰ μαθήματα τῆς παιδικῆς του ἡλικίας, προσεπάθει νὰ παίξῃ ἀσματα

τινα τὰ ὁποῖα ἠγάπα. Ἡ Εὐτυχία τὸν ἐθεώρει. Ὅταν μετ' ὀλίγον εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Μορδάς, εὗρον τὰ τέκνα των παίζοντα ἁρμονικὴν εὐκόλους τινὰς μελῳδίας. Πόσον ἦτο ὡραῖον τὸ θέαμα τῆς ἁπλῆς αὐτῆς ἁρμονίας!

Τὸν Φεβρουάριον ἑωρτάσθησαν οἱ γάμοι τῆς Ἀννίκας Μπρεβάλ. Ὡς ἐκ τῆς ἀσθενείας τῆς Λουκίας ἡ τελετὴ ἔγινεν ἄνευ μεγάλης πομπῆς· ἀλλ' οἱ νέοι διεσκέδασαν πολύ. Τὸ μᾶλλον ἐνδιαφέρον ἐξ αὐτῆς εἶνε ὅτι συγκατετέθη νὰ παρευρεθῇ μὲ ὅλους του τοὺς δισταγμούς, καὶ ὁ Ρολάνδος Καλονῆς, φέρων ἱμάτιον μέλαν, διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὴν ζωήν του!

Ἤρχισε πλέον νὰ ἐκπολιτίζεται. Καὶ το ὀφεῖλεν εἰς τὴν Εὐτυχίαν.

[Ἕπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΡΟΚΟΠΤΟΣ

Δὲν ὑπάρχει γνωστότερον πρόσωπον εἰς τοὺς κατοίκους τῆς συνοικίας ἀπὸ τὸν υἱὸν τοῦ «μπάρμπα Λουκᾶ» τὸν «Λουκάκη» ὅπως τον ἔλεγαν ὅταν ὡμίλουν περὶ αὐτοῦ θωπευτικῶς ἢ «ἀπρόκοπτον» ὅταν ἤθελαν νὰ χαρακτηρίσουν τὴν κλίσιν του καὶ τὴν ἱκανότητά του. Ὁμοίως ὅμως ἠδύνατο νὰ ὀνομάσθῃ καὶ «προκομμένος» διότι δὲν ὑπῆρχε πρᾶγμα διὰ τὸ ὁποῖον δὲν ἐθεώρει τὸν ἑαυτόν του κατάλληλον.

Ἡ φήμη τῶν κατορθωμάτων του ἦτο γνωστὴ εἰς γειτονίας ὁλοκλήρους περίξ· τί δὲν εἶχε κάμῃ; ἐφόνευε πτηνὰ ἐπάνω εἰς τὰ δένδρα, ἔδενε παλαιὰς κατσαρόλας εἰς τὴν οὐρὰν τῶν σκύλων, ἔρριπτε γάτας εἰς τὸ νερόν.

Ὁ «Λουκάκης» εἶχεν ἐν τούτοις καλὴν καρδίαν. Αἱ ἀταξίαι του δὲν προήρχοντο ἀπὸ κακίαν.

Διὰ νὰ κρίνετε περὶ τοῦ χαρακτῆρός του ἔπρεπε νὰ ἰδῆτε πῶς ὡδήγει ἀπὸ τὴν χεῖρα τὴν ἀνάπηρον γραῖαν θείαν του, ἥτις τον περιέθαλψε ἀπὸ δύο ἐτῶν, ἀφ' ὅτου ἦτο ὀρφανός. Ναί ἦτο ὀρφανός· Δέκα πέντε ἡμέρας μετὰ τὴν γέννησίν του ἀπέθανεν ἡ μήτηρ του, μετὰ ἑκατὸν δὲ ἔτη ὁ πατήρ του ὁστις ἦτο κτίστης ἔπεσε καὶ ἐπληγώθη βαρέως. Μεταφερθεὶς ἐπὶ φορείου εἰς τὴν κατοικίαν του ἐπέζησεν ὀλίγας ὥρας, πρὶν δὲ ἐκπνεύσῃ ἐσφίγξεν εἰς τὴν ἀγκάλην του τὸν υἱόν του, τὸν ἐφίλησε περιπαθῶς καὶ τῳ ἐπανέλαβε τὴν συμβουλὴν τὴν ὁποίαν ἀπηύθυνε τόσῳ συχνὰ εἰς αὐτόν· «Νὰ εἶσαι τίμιος, παιδί μου, καὶ κάμε ὅ,τι θέλῃς».

Οἱ λόγοι οὗτοι ἐγχαραχθέντες εἰς τὴν νεαρὰν ψυχὴν τοῦ μικροῦ Λουκᾶ, ἐμεγάλωναν μαζί του ὅπως τὰ γράμματα τὰ χαραχθέντα βαθέως εἰς χλωρὸν κορμὸν δένδρου, συναυξάνουν μὲ τὸ δένδρον.

*

— Τί; χωρὶς τὸ κουτί; καὶ ὕστερα ἀπὸ εἴκοσι τέσσαρας ὥρας, ἐλεεινέ, κλέπτη;

— Ὦ, ἀφεντικό, δὲν εἶμαι κλέπτης· Δὲν εἶμαι ἐγὼ ὁ κλέπτης· δὲν εἰξεύρω ποιός μού το ἐπῆρε τὸ κουτί, ἀνέκραξεν ὁ μικρὸς Λουκᾶς μὲ ὀλοφυρμόν.

— Ἀλλὰ τέλος πάντων ποῦ ἦσο, τί ἔκαμες; πῶς σου συνέβη αὐτὸ τὸ πρᾶγμα; Λέγε!

— Νά, ἔπαιζα βώλους μὲ κάτι ἄλλα παιδιά· κ' ἔδωκα τὸ κουτί 'ς ἕνα παιδί που ἦτο κοντά μου· καὶ δὲν ξαναεῖδα οὔτε τὸ παιδὶ οὔτε τὸ κουτί· ἴσως τὸ ἄρπαξε κανεὶς ἀπὸ τὰ χέρια του.

— Τί παραμύθια εἶν' αὐτά ποὺ μου λές; Ἄς ἰδοῦμε· διατί δὲν ἦλθες ἀμέσως;

— Γιατὶ ἔτρεξα παντοῦ σὰν τρελλός; νὰ το γυρεύω.

Ταῦτα δὲ λέγων ὁ μικρὸς Λουκᾶς κάτωχρος, συνεστρέφετο ἀπὸ ἀπελπισίαν· ἀλλ' ὁ κύριός του κατακόκκινος ἀπὸ ὀργήν, ἐσυλλογίζετο μόνον τὰ πράγματά του τὰ ὁποῖα ἔχασε καὶ πῶς ἦτο δυνατὸν νὰ τα εὕρῃ.

— Ἔμπρός. Ἔλα μαζί μου εἰς τὴν ἀστυνομίαν! εἶπεν ἀγρίως ἁρπάσας τὸ παιδίον ἀπὸ τὸν βραχίονα καὶ σύρων αὐτὸ κατόπιν του.

Ὅτε ἐξῆλθον ἀπὸ τὴν ἀστυνομίαν ὅπου ἔκαμαν καὶ οἱ δύο τὴν κατάθεσίν των, ὁ κύριος εἶπεν εἰς τὸν μικρὸν Λουκᾶν.

— Πήγαινε γρήγορα, νὰ εὕρῃς τὰ χθεσινὰ παιδιά, πρὶν πάντων τὸ μικρὸν που ἔδωκες τὸ κουτί, εἰδεμὴ καϊμένε, θὰ 'πῶ νὰ σε βάλουνε 'ς τὴν φυλακὴ σὰν κλέπτης ποὺ εἶσαι.

*

Τὸ «κουτί» αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἐπροξένει τόσα δάκρυα καὶ τόσον θόρυβον δὲν ἔχει τίποτε τὸ φανταστικόν, ἀλλὰ εἶνε ἀληθής. Ὁ μικρὸς Λουκᾶς εἶχεν ἐμδῇ μαθητευόμενος εἰς ἓν χρυσοχοεῖον. Συχνὰ ἐπήγαινεν ὁ μικρὸς Λουκᾶς, κοσμήματα εἰς διαφόρους οἰκίας, ἀλλ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἔπαθεν τὸ δυστύχημα τὸ ὁποῖον γνωρίζομεν.

*

Τὸ παιδίον παραζαλισμένον ἀπὸ τοὺς βαρεῖς λόγους τοῦ κυρίου του, ἀπὸ τὴν φοβερὰν κατ' αὐτοῦ ὑποψίαν, ἀπὸ τὸ ὄνομα κλέπτης, τὸ ὁποῖον πρώτην φορὰν ἐπὶ ζωῆς του τῳ ἐδίδετο, ἐπροχώρει βραδέως, κάτω νεύων τὴν κεφαλήν.

Περιεπλανᾶτο μηχανικῶς ὅτε διέκρινε πλησίον τοῦ πεζοδρομίου παλαιὸν χρηματοφυλάκιον τὸ ὁποῖον ἀπώθησε διὰ τοῦ ποδός του. Πρὸς μεγάλην ἔκπληξίν του ἐφαίνετο γεμᾶτο· ἔκυψεν, ἔλαβε τὸ χρηματοφυλάκιον χωρὶς κανεὶς νὰ τον ἴδῃ καὶ ἀπεμακρύνθη. Ὅταν τὸ ἤνοιξεν εἶδεν ὅτι περιέχει πέντε εἰκοσιπεντόδραχμα καὶ ἄλλα μικρότερα χαρτονομίσματα, ἐν συνόλῳ διακοσίας δραχμάς.

Ποία ἦτο ἡ πρώτη σκέψις του;

— Ὁ κακομοίρης πού τα ἔχασε θάχῃ μεγάλη λύπη· χωρὶς ἄλλο πτωχὸς εἶνε· ἂν ἦταν πλούσιος δὲν θὰ ἦτο τόσον χαλασμένο τὸ πορτοφόλι του. Ὅ,τι καὶ νάναι θά το πάγω 'ς τὸ τμῆμα. Ἀμ' ἔπος ἀμ' ἔργον.

Ἐξῆλθεν ἀκτινοβολῶν ἐκ χαρᾶς ἐκ τοῦ ἀστυνομικοῦ καταστήματος, ὅπου οἱ ἀστυνόμοι τον εἶχαν ἐπαινέσῃ διὰ τὴν τιμιότητά του· εἶχε λησμονήσῃ καθ' ὁλοκληρίαν τὸ δυστύχημά του καὶ τὴν λύπην του. Ἐκράτει εἰς χεῖράς του τὴν ἀπόδειξιν τῆς παραλαβῆς τοῦ ποσοῦ ἐκείνου τὴν ὁποίαν τῳ εἶχον δώσῃ καὶ την ἀνεγίνωσκεν ἐπανειλημμένως, ὅτε ἔξαφνα συνεκρούσθη πρὸς γυναῖκά τινα ἥτις ἤρχετο.

— Μπᾶ! σὺ εἶσαι «Λουκάκη;» Καὶ τί κάμνεις ἐδῶ; Μήπως ἔχασες τίποτε;

— Ὄχι, κυρὰ Ζάρτου, δὲν ἔχασα τίποτε . . . δηλαδὴ ναί . . . (τότε ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν του ἡ θλιβερὰ ἀνάμνησις τοῦ δυστυχήματος, ἥτις τον κατέκαιεν ὡς ἀναμμένον καρφίον) ἀλλὰ δὲν ἦλθα δι' αὐτό. Ἦλθα καὶ ἔφερα ἕνα χρηματοφυλάκιον που εὗρηκα μὲ διακοσίας δραχμάς.

— Διακοσίας δραχμάς! Αἱ ὀκαί μου θὰ εἶνε· τὰς ἔχασα εἶνε μία ὥρα τώρα, καὶ μου εἶπαν νὰ ἔλθω νὰ το δηλώσω εἰς τὸ τμῆμα. Μοῦ τα ἔδωκε τὸ ἀφεντικό μου σήμερα αὐτὰ τὰ χρήματα διὰ νὰ κάμω τὰς πληρωμὰς τοῦ μηνός.

Ὁ μικρὸς Λουκᾶς καὶ ἡ οἰκονόμος εἰσῆλθον εἰς τὸ γραφεῖον. Πραγματικῶς ἐκεῖνα τὰ χρήματα ἦσαν.

— Ὦ, Λουκάκη μου, ἔλα νὰ σ' ἀγκαλιάσω, εἶπεν ἡ ἐξαίρετος γυνὴ μετὰ συγκινήσεως. Ἔλα μαζί μου· θὰ τὸ εἰποῦμεν τοῦ ἀφεντικοῦ μου· που ἔγεινε ἔξω φρενῶν ὅταν ἔμαθε ὅτι ἔχασα τὰς διακοσίας δραχμάς του.

Τὸ ἀφεντικὸ τῆς κυρᾶς Ζάρτου, ἥτις ἦτο παλαιὰ φίλη τῆς θείας τοῦ μικροῦ Λουκᾶ, εἶχε κατάστημα ποικίλων κομψοτεχνημάτων, ἐπώλει δὲ καὶ διάφορα κοσμήματα μεταχειρισμένα. Ἐκεῖνος εἶχε συμβουλεύσῃ τὸν Λουκάκη νὰ ἐκλέξῃ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ χρυσοχόου καὶ αὐτὸς τον ἐσύστησεν ὅπου εἰργάζετο.

Τὸ παιδίον καθὼς εἰσῆλθεν εἰς τὸ κατάστημα τῶν κομψοτεχνημάτων, εἶδεν εἰς μίαν τράπεζαν χρυσοῦν βραχιόλιον, τὸ ἔπῆρε καὶ το ἐξήτασε.

— Αὐτὸ εἶνε ἀπὸ τὸ κατάστημά μας, εἶχε κάμποσα ὅμοια εἰς τὸ κουτί μου. Πῶς εὑρέθη ἐδῶ ;

— Τὰ ἀγόρασα πρὸ ὀλίγου ἀπὸ ἕνα κύριον· εἶπεν ὁ κύριος τοῦ καταστήματος.

— Ἄλλο τίποτε δέν σας ἐπώλησε ;

— Ναί, ἕνα δακτυλίδι.

— Καὶ αὐτὸ δικό μας· καὶ ἀπὸ τὸ κουτί μου. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, αὐτὸς ὁ κύριος εἶνε ὁ κλέπτης μου ἢ συνεργός του.

— Ὁ κλέπτης σου ; ἠρώτησε μὲ ἔκπληξιν ἡ κυρὰ Ζάρτου.

Τὰ πάντα ἐξηγήθησαν δι' ὀλίγων λέξεων. Ὁ μικρὸς Λουκᾶς ἔτρεξεν εἰς τὸν κύριόν του, ἐδόθησαν τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ κλέπτου εἰς τὴν ἀστυνομίαν καὶ τὴν ἐπαύριον συνελήφθη. Ὅλα τὰ κοσμήματα, τὰ ὁποῖα εὑρίσκοντο ἐντὸς τοῦ κιβωτίου ἀνευρέθησαν ἀλληλοδιαδόχως εἰς διαφόρους κοσμηματοπώλας.

Ἡ τιμιότης ἔσωσε τὴν τιμὴν τοῦ «ἀπροκόπτου». Οὗτος δὲ δὲν ἐλησμόνησε τὴν παραγγελίαν τοῦ πατρός του : Ἔσο τίμιος πάντα, καὶ κάμε ὅ,τι θέλῃς.

Σοφια Δημου

ΤΟ ΡΟΔΟΝ

Τὸ ρόδον εἶνε ὁ βασιλεὺς τῶν ἀνθέων. Ἂν ὁ λέων ὡς βασιλεὺς τῶν τετραπόδων καὶ ὁ ἀετὸς ὡς βασιλεὺς τῶν πτηνῶν ὑπερέχουν διὰ τῶν ἰσχυρῶν γαμψῶν ὀνύχων καὶ τῆς μεγάλης αὐτῶν δυνάμεως, τὸ ρόδον δὲν ὑπερασπίζει τὸν θρόνον του μὲ τὴν δύναμίν του, ἀλλὰ μὲ τὰ μαγικά του θέλγητρα, τὰ ἀήττητα.

Τὸ ρόδον εἶνε ἀγαπητὸν εἰς πάντας, πλουσίους καὶ πτωχούς, εὐγενεῖς καὶ χωρικούς, νέους καὶ γέροντας. Μὲ τὴν αὐτὴν χάριν ἀνθεῖ εἰς τὸ κηπάριον τοῦ χωρικοῦ ὅπως καὶ εἰς τὸν πολυτελῆ κῆπον τοῦ εὐγενοῦς ἄρχοντος, μὲ τὴν αὐτὴν χάριν στολίζει τὸ στῆθος ἡγεμονίδος καὶ τὴν κεφαλὴν πτωχοτάτης νεάνιδος.

Τὸ γένος τῶν ρόδων ἔχει μεγάλην ποικιλίαν, ὁ δὲ ἀριθμὸς τῶν παραλλαγῶν τῶν φύλλων εἶνε ἄμετρος. Αἱ πλεῖσται ροδαὶ εἶνε θάμνοι μετρίου ὕψους· μερικαὶ αὐξάνουν διὰ τῆς καλλιεργείας καὶ γίνονται ὑψίκορμα δένδρα ὅπως ἡ Ροδῆ ἡ ἑκατοντάφυλλος. Πολλὰ εἴδη ρόδων ἔχουσι τὴν ἰδιότητα νὰ ἁπλόνωνται ἐπὶ τῶν τοίχων, σχηματίζοντα τάπητα ἐκ ρόδων, ἢ περικαλύπτουσι τὰς σκιάδας ὅπως ἡ Ροδῆ ἡ ταπητώδης ἢ Ροδῆ ἡ βατόφυλλος. Εἶδος τῆς τελευταίας εἶνε Ροδῆ ἡ κλαίουσα, ἡ ὁποία κλίνει πρὸς τὴν γῆν μελαγχολικῶς τοὺς κλώνους της ὅπως ἡ ἰτέα.

Ἡ Ροδῆ ἀποφεύγει καὶ τὸ θερμὸν κλῖμα τῆς διακεκαυμένης ζώνης καὶ τὸ κατάψυχρον τῆς κατεψυγμένης. Ὅλη ἡ Εὐρώπη, πλὴν τῶν βορειοτάτων αὐτῆς χωρῶν, ἡ Κίνα καὶ ἡ βόρειος Ἀμερικὴ εἶνε γεμάται ἀπὸ ροδᾶς, αἵτινες φύονται παρὰ τὰς ὄχθας τῶν ποταμῶν, εἰς τὰ ἄκρα τῶν βασῶν καὶ εἰς τοὺς κήπους.

Ἐν Ἑλλάδι εἶνε αὐτοφυῆ, τουτέστι φύονται μόνα ἄνευ καλλιεργείας δύο εἴδη ροδῶν, τὸ κυνόροδον κοινῶς ἄγρια τριανταφυλλιὰ καὶ ροδῆ ἡ ἀείφυλλος, κοινῶς χαμόδατα· καλλιεργεῖται δὲ ἓν εἶδος Ροδῆ ἡ γαλλικὴ ἡ ὁποία ἔχει δύο παραλλαγάς, μίαν ἥτις ἀνθεῖ τὸν Ἀπρίλιον (ἀπριλιάτικη τριανταφυλλιὰ) καὶ ἄλλην τὸν Μάϊον (μαγιάτικη τριανταφυλλιά).

Ἡ ροδῆ δεικνύει τὸ κάλλος αὐτῆς κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔαρος ὅταν φορέσῃ τὸ πράσινόν της ἔνδυμα. Οἱ λεπτοφυεῖς, ὑποπράσινοι ἢ ὑπέρυθροι κλῶνές της φέρουσι γαμψὰς ἀκάνθας.

Ὅταν τὰ ἄνθη τοῦ ἔαρος ἀνθήσωσιν, ὅταν οἱ φάλαι τοῦ δάσους παύσουν τὰ γλυκά των κελαδήματα καὶ αὐτὴ ἡ λιγυρὰ ἀηδὼν σπανιώτερα τονίζει τὸ περιπαθὲς ᾆσμά της κρυμμένη εἰς τὸ πρᾶσινον φύλλωμα, τότε τὸ ρόδον ἐξυπνᾷ ἀπὸ τὸν ὕπνον τὸν ὁποῖον κοιμᾶται ἐντὸς τῆς κάλυκος. Ὁ χρόνος τῆς ἀνθήσεως αὐτοῦ εἶνε ἡ ὡραιοτέρα ἐποχὴ τοῦ ἔτους, τότε αἱ αὖραι πνέουν πρᾳότεραι καὶ αἱ εὐωδίαι διασκορπίζονται μεθυστικώτεραι. Εἷς ἀρχαῖος Ἕλλην ποιητὴς φαντάζεται τοὺς λειμῶνας γελῶντας ὅταν ἀνοίγῃ ἡ κάλυξ τοῦ ρόδου.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ κάλυξ γεμίζει, ὁ κόλπος φουσκόνει· ἔλαφρὸν ἐρύθημα διακρίνεται διὰ μέσου τῶν κλειστῶν φύλλων. Δροσεραὶ δέ τινα πρωΐαν τοῦ Ἀπριλίου ἢ τοῦ Μαΐου, τὸ ρόδον εἶνε ἀνοιγμένον. Λικνιζόμενον δὲ ἐπὶ τοῦ κλωνίου κύπτει ἐντροπαλὸν πρὸς τὴν γῆν.

Τὸ ρόδον ἦτο ἀγαπητὸν εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων. Οἱ ποιηταὶ τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος ἔψαλαν καὶ ἐξύμνησαν αὐτό. Ὁ Ἡρόδοτος ὁμιλεῖ περὶ τῶν κήπων βασιλέως τινος ἐν Μακεδονίᾳ, ὅπου ἐφύοντο αὐτόματα ρόδα, τῶν ὁποίων ἕκαστον ἔχει ἑξήκοντα φύλλα.

Ὁ Ὅμηρος καὶ ὁ Ἡσίοδος καλοῦσι τὴν ἠὼ ροδοδάκτυλον.

Τὸ ρόδον ἦτο εἰς πολλὴν χρῆσιν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ἦτο δὲ ἀπαραίτητον καὶ εἰς τὰς χαρμοσύνους καὶ εἰς τὰς πενθίμους τελετὰς καὶ εἰς τὰς πολιτικὰς πομπὰς καὶ εἰς τὰς θρησκευτικὰς τελετάς. Ἐν ᾧ δὲ οὐδεὶς λόγος γίνεται περὶ ἀνθοδεσμῶν, συχνότατα ἀναφέρονται οἱ στέφανοι· εἰς τὰ συμπόσια προσήρχοντο ἐστεμμένοι μὲ ρόδα, μὲ ρόδα περιεκύκλωνον τοὺς κύλικας, μὲ φύλλα ρόδων ἐρράντιζον τὴν τράπεζαν, ἀνεπαύοντο ἐπὶ προσκεφαλαίων γεμάτων μὲ φύλλα ρόδου. Οἱ κίονες καὶ οἱ τοῖχοι τῶν αἰθουσῶν ἦσαν στολισμένοι μὲ ροδίνους ὁρμαθοὺς ἀνθέων.

Οἱ ἀρχαῖοι μετεχειρίζοντο τὸ ρόδον καὶ εἰς τὰς θυσίας. Μὲ ρόδα ἐκόσμουν τὰ θύματα καὶ τὰ ἀγάλματα τοῦ θεοῦ εἰς τὸν ὁποῖον ἔθυον, ὁμοίως δὲ μὲ ρόδα ἐστέφετο καὶ ὁ ἱερεὺς ὁ φέρων τὸ θῦμα εἰς τὸν βωμόν.

Τὸ ρόδον εἶνε ἀνέκαθεν σύμβολον τῆς παροδικότητος τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων, διὰ τοῦτο ἐγίνετο χρῆσις αὐτοῦ εἰς τὰς νεκρωσίμους τελετάς. Τὸ σῶμα τοῦ θανόντος ἐχρίετο μὲ ροδέλαιον, ὅταν δὲ ἐθάπτετο ἔφερεν ἐπὶ κεφαλῆς στέφανον ρόδων. Ἐπὶ τοῦ τάφου κατετίθεντο στέφανοι, ἐσκορπίζοντο ἄνθη καὶ ἐφυτεύοντο ροδαί.

Κατ' εὐλαβὲς ἔθιμον οἱ ἀρχαῖοι ἐόρταζον ἅπαξ τοῦ ἔτους τὴν ἑορτὴν τῶν ρόδων, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ τάφοι τῶν προσφιλῶν νεκρῶν ἐστέφοντο μὲ νέους στεφάνους, αἱ δὲ ἐπιτύμβιοι πλάκες ἐρραίνοντο μὲ ροδέλαιον.

Φιλεπιστημων

Η ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΠΛΑΞ

Ὡραίαν τινὰ φθινοπωρινὴν νύκτα ἀκογενειά τις ἦτο συνηθροισμένη εἰς τὸ ἰσόγειον τῆς οἰκίας· ἡ λάμπα ἔκαιεν ἐπὶ τῆς τραπέζης· ἀλλὰ τὰ παράθυρα ἦσαν ὀρθάνοικτα· ὁ ἀὴρ ἦτο γλυκὺς καὶ εὐάρεστος, πλήρης εὐωδίας τῶν ἀνθέων τὰ ὁποῖα ἐστόλιζον τὸν κῆπον· ἡ σελήνη διέχεε τὸ ποιητικόν της φῶς.

Ἡ οἰκογένεια συνωμίλει περὶ μιᾶς ἐπιταφίου πλακός, ἡ ὁποία εὑρίσκετο εἰς τὴν αὐλήν, ὀλίγον περαιτέρω ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ μαγειρείου. Ἡ ὑπηρέτρια ἠκόνιζεν ἐπάνω εἰς αὐτὴν τὰ μαχαίρια, ἢ ἔθετε τὰ διάφορα σκεύη νὰ στεγνώσουν, ἀφ' οὗ τα ἔπλυνε.

— Ἐγὼ ὑποθέτω εἶπεν ὁ οἰκοδεσπότης ὅτι ἡ πέτρα αὐτὴ εἶνε ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖον που ἦτο κοντὰ εἰς τὸ μοναστήρι. Πρὸ σαράντα χρόνων ἤνοιξαν δρόμον ἀπ' ἐκεῖ, ἐκρήμνισαν τὸ παρεκκλήσι, μετέφεραν τὸ νεκροταφεῖον ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν, καὶ ἐπώλησαν τὰς πέτρας τῶν τάφων, τὰς ὁποίας δὲν ἐζήτησαν αἱ οἰκογένειαι τῶν ἀποθαμένων. Τὰς ἠγόρασεν ὁ πατέρας μου· τὸ ἐνθυμοῦμαι καλά· ἔστρωσαν τοὺς δρόμους· ἀλλὰ μία ἔμεινε δὲν εἰξεύρω διατί, εἶνε αὐτὴ που εἶνε εἰς τὴν αὐλήν.

— Καλὰ ἔλεγα ἐγὼ πως εἶνε πλάκα τοῦ τάφου, εἶπε τὸ μεγαλείτερον τῶν παιδίων· διακρίνεται ἀκόμη ἕνας ἄγγελος· φαίνεται ἀκόμη καὶ τὸ ὄνομα Πρέβεν καὶ ἀποκάτω ἀπ' αὐτὸ Μάρθα· ἀπὸ

τὸ οἰκογενειακὸν ὄνομα μόνον ἕνα Σ μένει· ἀλλὰ καὶ τὰ ἄλλα δὲν διακρίνονται καλὰ παρὰ μόνον ἀφ' οὗ βρέξῃ καλὰ καὶ καθαρισθῇ ἡ πέτρα.

— Ὤ, ἀνεφώνησεν εἷς γέρων, ὁ θεῖος τοῦ οἰκοδεσπότου, ἡ πλάκα αὐτὴ εἶνε ἀπὸ τὸν τάφον τοῦ Πρέβεν Σδὲν καὶ τῆς γυναικός του. Ἦσαν ἀπὸ τοὺς τελευταίους που ἐτάφησαν εἰς αὐτὸ τὸ νεκροταφεῖον. Λαμπρὸ ζευγάρι ! Ὅλος ὁ κόσμος τοὺς ἀγαποῦσε, τοὺς ἐσέβετο. Εἶχαν ἀμέτρητα πλούτη, ἀλλὰ ἐζοῦσαν ἁπλᾶ καὶ ἐφοροῦσαν ἁπλᾶ φορέματα· ἡ μόνη πολυτέλειά των ἦσαν τ' ἀσπρόρρουχα· ἦσαν πάντα κάτασπρα σὰν χιόνι. Ἀλλὰ πόσον ἀγαποῦσαν τοὺς πτωχούς ! τοὺς ἔνδυναν καὶ τους ἔτρεφαν· ἦσαν ἀληθινοὶ χριστιανοί.

«Τί λαμπρὸ ζευγάρι που ἦσαν ὁ Πρέβεν καὶ ἡ Μάρθα ! Ὅταν ἐκάθηντο εἰς τὸ πέτρινο κάθισμα ἐμπρὸς εἰς τὸ σπίτι των, ὅπου ἦτο μία μεγάλη φιλύρα, ἂν ἐπερνοῦσε κανεὶς ἀπ' ἐκεῖ τὸν ἐχαιρετοῦσαν μὲ τόσην εὐγένεια, ποῦ ἐγέμιζε ἡ καρδιά του χαρά.

«Πρῶτα ἀπέθανε ἡ γραῖα Μάρθα, θυμοῦμαι ἀκόμη τὴν ἡμέραν. Ἤμουν παιδὶ ἀκόμη. Εἶχα ὑπάγει μὲ τὸν πατέρα μου εἰς τοῦ Πρέβεν ὅταν εἶχε ξεψυχήσει ἡ Μάρθα. Ὁ δυστυχὴς εἶχε λύπη που δὲν περιγράφεται κ' ἔκλαιε σὰν μωρὸ παιδί. Ἡ νεκρὰ ἦτο εἰς τὸ πλαγινὸν δωμάτιον. Ἀφ' οὗ συνῆλθεν ὀλίγον ὁ γέρων εἶπεν εἰς τὸν πατέρα μου καὶ εἰς τινας γείτονας πόσον μόνος θὰ εἶνε τώρα εἰς τὸν κόσμον καὶ διηγήθη πόσον καλὴ ἦτο καὶ πόσον εὐτυχισμένη ἐπέρασαν τὴν ζωήν των. Εἶχαν γνωρισθῆ πολὺ νέοι ... ζωογονηθεὶς δὲ ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἰς τὴν ἐνθύμισιν τῶν ἡμερῶν τῆς εὐτυχίας του, διηγήθη τοὺς ἀρραβῶνάς του καὶ εἶπε πόσον ὡραία ἦτο ἡ Μάρθα ὅταν τοὺς εὐλόγησεν ὁ ἱερεύς.

Καὶ τότε ἔκειτο ἐκεῖ τιλυμμένη εἰς σάβανον καὶ αὐτὸς ἐσυλλογίζετο ἀνωφελῶς τὴν περασμένην εὐτυχίαν του. Ἔτσι εἶνε ὁ κόσμος. Ἐγὼ ἤκουα μὲ συγκίνησιν τὰ παραπονετικὰ λόγια του, καὶ ὅμως ἤμουν παιδί, ξέγνοιαστο· σήμερα εἶμαι εἰς τὴν ἡλικίαν που ἦτο τότε ὁ Πρέβεν Σδάν. Ὁ καιρὸς περνᾷ, ὅλα περνοῦν.

«Ἐνθυμοῦμαι ἀκόμη τὴν κηδεία τῆς Μάρθας. Ὁ γέρων Πρέβεν κυρτωμένος ἀπὸ τὴν λύπην, ἐπήγαινε μὲ λυγμοὺς ὀπίσω ἀπὸ τὸ φέρετρον. Τὴν πέτραν τοῦ τάφου εἶπε καὶ τὴν ἐσκάλισαν τρία τέσσαρα χρόνια πρίν, τὴν πέτρα που θὰ ἐσκέπαζε τὸν τάφον καὶ τῶν δύο· τὰ ὀνόματα καὶ ὁ ἄγγελος ἦσαν ἕτοιμα καὶ μόνον ἡ ἡμερομηνία τοῦ θανάτου ἔλειπε. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡ πλάκα ἐβάλθη εἰς τὴν θέσιν της· μετὰ ἕνα χρόνον τὴν ἀνοιξαν διὰ νὰ θάψουν τὸν Πρέβεν.

Δὲν ἀφῆκε τόσο μεγάλην περιουσίαν, ὅσην ὑπέθεταν ὅτι εἶχε ἀπὸ τὰς μεγάλας ἐλεημοσύνας που ἔκαμεν εἰς τοὺς πτωχούς· ἡ κληρονομία ἔπεσε εἰς κάτι μακρυνοὺς συγγενεῖς, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐφρόντισαν διόλου διὰ τὸν τάφον. Οἱ πτωχοὶ ἐλησμόνησαν μετ' ὀλίγον τὸν εὐεργέτην των. Ἡ παλαιὰ κατοικία τῶν Σδὰν ἐκρημνίσθη μετ' ὀλίγον, εἶχε ὡραῖα πέτρινα στολίδια, ἀλλ' ἐκινδύνευε νὰ πέσῃ καὶ την ἔρριψαν.

Ἀργότερα ἦλθεν ἡ σειρὰ τοῦ παρεκκλησίου καὶ τοῦ μοναστηρίου· καὶ ἔπειτα τοῦ νεκροταφείου· ὁ ὡραῖος δρόμος ποῦ πηγαίνει εἰς τὴν πλατεῖαν περνᾷ ἐπάνω ἀπὸ τὸν τάφον τοῦ γέρου Πρέβεν καὶ τῆς γρηᾶς Μάρθας. Κανεὶς δὲν τους ἐνθυμεῖται πλέον. Κανεὶς δὲν ἐζήτησε τὴν πλάκα τοῦ τάφου των καὶ δι' αὐτὸ ἦλθε εἰς τὴν αὐλὴν ἐδῶ διὰ νὰ παίζουν ἐπάνω τὰ παιδία.

Καὶ ὁ γέρων, κινήσας μελαγχολικῶς τὴν κεφαλήν, εἶπε. «Ὅλοι τους ἐλησμόνησαν. Ἀλλὰ καὶ τί δὲν λησμονιέται εἰς τοῦτον τὸν κόσμον !»

Ἔπειτα ἤρχισαν νὰ ὁμιλοῦν διὰ πράγματα περισσότερον φαιδρά.

Ἀλλὰ τὸ μικρότερον παιδί, παιδὶ μὲ μεγάλους σοβαροὺς ὀφθαλμοὺς ἀνέβη εἰς μίαν καθέκλαν καὶ παρατηρῶν εἰς τὴν αὐλήν, τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ σελήνη ἔρριπτε τὴν λάμψιν της ἐπὶ τῆς παλαιᾶς πέτρας, ἐνόμισεν ὅτι ἦτο αὕτη φύλλον λευκὸν μεγάλου βιβλίου· καὶ τῷ ἐφαίνετο ὅτι ἡ διήγησις τοῦ γέροντος περὶ τῶν ἀρετῶν τοῦ λαμπροῦ ζεύγους ἔμεινεν ἐγκεχαραγμένη ἐπὶ τῆς πέτρας μὲ πυρίνους χαρακτῆρας.

Ὅλοι τοὺς ἐλησμόνησαν. Καὶ τί δὲν λησμονεῖται εἰς τοῦτον τὸν κόσμον ;

Αἱ λέξεις αὗται εἶχαν ἐκφύγῃ ἔξαφνα ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ γέροντος, ὅστις ἐξηκολούθησε τὰς μελαγχολικάς του σκέψεις, ἐν ᾧ οἱ ἄλλοι ὡμίλουν περὶ ἄλλων πραγμάτων.

Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀόρατος ἄγγελος ἐφίλησε τὸ παιδίον εἰς τὸ μέτωπον καὶ τῷ ἐψιθύρισεν εἰς τὸ οὖς :

— Διετήρησε εἰς τὴν μνήμην σου ὅ,τι ἤκουσες τώρα· μὴ το λησμονῆς. Εἶσαι προωρισμένος νὰ κάμῃς τὴν παλαιὰν ἐπιγραφήν, τὴν σχεδὸν σβυσμένην νὰ λάβῃ ζωὴν ἐμπρὸς εἰς τοὺς μεταγενεστέρους. Καὶ θὰ ἰδοῦν ἐκ νέου τὸν Πρέβεν καὶ τὴν Μάρθαν, τὴν γυναῖκά του, νὰ ἐλεοῦν τοὺς πτωχούς, καὶ τὸ βράδυ, νὰ κάθηνται εἰς τὸ πέτρινον κάθισμά των καὶ νὰ χαμογελοῦν εἰς τοὺς διαβάτας, πλουσίους καὶ πτωχούς.

Τὴν καλωσύνην δὲν την ἐξαλείφει ὁ καιρός.

Ἐκ τῶν τοῦ Ἀνδερσεν

Αριστομενης Πολυτροπος

ΑΝΑΠΟΔΑ

Ὁ Θέμος ἔκλεισε τὸ βιβλίον τῆς κοσμογραφίας μὲ μακρὸν χασμούρημα· ἐτανύσθη, ἔπειτα δὲ ἐξηπλώθη εἰς τὸ ἀνάκλιντρον.

— Λυποῦμαι, ἐψιθύρισεν, ὅτι ὁ Ἀρχιμήδης δὲν εὗρε στερεὸν μοχλόν· θὰ ἐζεσφενδόνιζε τὴν γῆν νὰ στρεφογυρίζῃ εἰς τὸ ἄπειρον. Καὶ τί θὰ ἐγίνετο τότε ;

Θὰ φανῇ παράδοξον ὅτι ἡ ἰδέα αὐτὴ ἐγεννήθη εἰς τὸν ἐγκέφαλον παιδίου δεκατεσσάρων ἐτῶν, φαιδροῦ καὶ ὑγιοῦς· ἀλλὰ τοῦτο δὲν θὰ ἐφαίνετο διόλου παράξενον εἰς τὴν κυρίαν Τίμωνος, τὴν μητέρα τοῦ παιδίου, διότι ἦτο συνειθισμένη νὰ το ἀκούῃ νὰ ἀποτείνῃ διαφόρους παραδόξους ἐρωτήσεις, εἰς τὰς ὁποίας κανεὶς δὲν ἠδύνατο νὰ ἀπαντήσῃ. Ἀλλ' ἐπειδὴ τότε οὔτε αὐτὴ οὔτε ἄλλος ἦτο ἐκεῖ ὅπως κάμῃ παρατήρησίν τινα εἰς αὐτὸν ὁ Θέμος ἐδυθιόσθη ἀνενόχλητος εἰς τὰς σκέψεις του, καὶ δὲν ἐβράδυνε νὰ ποκοιμηθῇ.

Ἐκοιμᾶτο πρὸ ὀλίγου ὅτε ἀφυπνίσθη ἔξαφνα ὑπὸ μεγάλου θορύβου προερχομένου ἐκ τῆς ὁδοῦ. Χωρὶς νὰ λάβῃ τὸν κόπον νὰ φορέσῃ τὸν πῖλόν του ὥρμησεν ἐκτὸς διὰ νὰ ἴδῃ τί συνέβαινεν· ἀλλ' ὅλοι ἦσαν τόσον κατατρομαγμένοι ὥστε κανεὶς δὲν ἔδωκε προσοχὴν εἰς τὸν Θέμον, ὅστις ἠναγκάσθη νὰ συλλάβῃ ἕνα ἄνθρωπον ἀπὸ τὸ ἔνδυμα διὰ νὰ τον ἀναγκάσῃ νὰ σταθῇ.

— Τί συμβαίνει ; λέγει !

Ὁ ἄνθρωπός τον παρετήρησε περιφρονητικῶς καὶ εἶπε :

— Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι καὶ ἐρωτᾷς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ; Δὲν εἰξεύρεις ὅτι ἡ γῆ ἤρχισε νὰ γυρνᾷ ἀνάποδα ;

— Παράξενον πρᾶγμα, εἶπεν ὁ Θέμος· ἴσα ἴσα αὐτὸ ἐσυλλογιζόμουν κ' ἐγὼ πρὸ ὀλίγου.

— Καὶ πῶς συνέβη ; ἠρώτησε παρακολουθῶν τὸν ἄνθρωπον ὅστις ἐπανέλαβε τὸ τρέξιμόν του.

— Ἡ Ἀκαδημία τῶν Ἐπιστημῶν πταίει.

— Πῶς ;

— Ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος εἶχεν ἀπομακρυθῇ· ἡ φωνή του δὲν θὰ ἔφθανε πλέον μέχρις αὐτοῦ· ὁ Θέμος ἰδὼν ὅτι δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ συνάψῃ συνομιλίαν παρηκολούθησε τὸ πλῆθος τὸ ὁποῖον προυχώρει πρὸς τὴν πλατεῖαν.

Πλησίον τοῦ πύργου τοῦ ὡρολογίου, τὸν ὁποῖον ἐγνώριζε τόσον καλά, ἦτο ἄνθρωπός τις μὲ μεγάλας διόπτρας, ὅστις ἐφαίνετο ὡς καθηγητής.

— Ναί, καλοὶ συμπολῖται, ἔλεγε· τὸ μέγα πείραμα ἐξετελέσθη ἐπιτυχῶς. Ἡ γῆ κινεῖται τώρα κατὰ διεύθυνσιν ἐναντίαν πρὸς ἐκείνην, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκινεῖτο ἕως τώρα· στρέφεται λοιπὸν ἐξ ἀνατολῶν πρὸς δυσμάς, ἀντὶ νὰ στρέφεται ἐκ δυσμῶν πρὸς ἀνατολάς, ὅπως

εἰμπορεῖτε νά το ἰδῆτε ἂν παρατηρήσετε τὴν στρογγύλην πλάκα τοῦ ὡρολογίου.

Καὶ ἔδειξε μὲ τὸν δάκτυλον τὸν πύργον.

Ὁ Θέμος ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸ ὡρολόγιον, μολονότι δὲ ἐνεθυμεῖτο ὅτι το εἶχεν ἀκούσῃ νὰ κτυπᾷ τέσσαρας φορὰς ὅταν ἐμελέτα τὴν κοσμογραφίαν, ὁ ὡροδείκτης ἐδείκνυε τώρα τὴν δευτέραν ὥραν. Προσήλωσε τὸ βλέμμα του δευτερόλεπτά τινα καὶ εἶδε νὰ προχωρῇ βραδέως δύο ἢ τρία λεπτὰ πρὸς τὰ ὀπίσω.

— Ναί, καλοί μου φίλοι, ἐξηκολούθησεν ὁ καθηγητής, ἡ γῆ βαδίζει ἀνάποδα· ὁ καιρὸς στρέφει πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ θὰ ξαναπεσόνωμεν ἀντὶ νὰ γηράσκωμεν.

— Ἂς φωνάξωμεν ὅλοι «Ζήτω ἡ Ἀκαδημία τῶν Ἐπιστημῶν!» ἀνέκραξε γέρων τις κατακυρτωμένος ἀπὸ τὸ βάρος τῶν ἐτῶν.

Ὅλοι οἱ ἄνδρες καὶ ὅλαι αἱ γυναῖκες ὅσοι δὲν ἦσαν πλέον νέοι ἐφώνησαν μετὰ τοῦ γέροντος καθηγητοῦ «Ζήτω!» ἀλλὰ τὰ παιδία καὶ τὰ κοράσια, τὰ ὁποῖα ἤθελαν νὰ μεγαλώσουν καὶ δὲν εἶχαν καμμίαν διάθεσιν νὰ ξαναγίνουν νήπια καὶ νὰ τα κρατῇ ἡ παραμάνα δὲν ἔλαβον μέρος εἰς τὸν ἐνθουσιασμὸν ἐκεῖνον.

Ἀφοῦ ὁ καθηγητὴς ἔδωκεν ἀκόμη λεπτομερείας τινὰς περὶ τοῦ πρωτακούστου ἐκείνου φαινομένου, τὸ πλῆθος διελύθη· ἀλλ' ἐν ᾧ ὁ Θέμος παρετήρει ἀκόμη τὸν ὡροδείκτην βαδίζοντα πρὸς τὰ ὀπίσω, εἶδε τὸν συμμαθητήν του Σάββαν ἐρχόμενον πρὸς αὐτόν.

— Αἴ, Σάββα, τῷ εἶπε, πῶς σοῦ φαίνεται αὐτὴ ἡ ἰδέα τῆς γῆς νὰ στρέφεται ἀνάποδα;

— Αὐτὸ τὸ καινούργιο γύρισμα δέν μου φαίνεται πλέον παράξενον ἀπὸ τὸ πρῶτον, εἶπεν ὁ Σάββας μὲ ἀπάθειαν καὶ ἀφροντισίαν. Ἀλλὰ δὲν ἔχω καιρὸν διὰ κουβέντες· εἶνε ἡ ὥρα τοῦ γεύματος καὶ βιάζομαι νὰ πάγω σπίτι μας.

— Τοῦ γεύματος; τοῦ δείπνου θέλεις νὰ εἰπῆς.

— Ὄχι· ἰδέ· εἶνε δύο παρὰ τέταρτον· καὶ θὰ εἶνε μιάμισυ ὅταν φθάσω εἰς τὸ σπίτι μας.

— Ἀλήθεια! καλὰ λέγεις! ἀνεφώνησεν ὁ Θέμος κατευχαριστημένος ἀπὸ τὴν ἰδέαν νὰ δειπνήσῃ ἐκ νέου. Τότε λοιπὸν ἔρχεσαι νὰ παίξῃς μαζί μου μετὰ τὸ γεῦμα;

— Μετὰ τὸ γεῦμα; Λησμονεῖς ὅτι μετὰ τὸ γεῦμα εἶνε ἡ ὥρα τῶν πρωϊνῶν μαθημάτων;

— Ὦ! ἀνάκραξεν ὁ Θέμος ὑψῶν πρὸς τὸν οὐρανὸν τοὺς βραχίονας καὶ διευθυνόμενος πρὸς τὴν κατοικίαν του.

Ἐκεῖ εὗρε ὅλην τὴν οἰκογένειαν συνηθροισμένην περὶ τὴν τράπεζαν, ὁ δὲ Θέμος παρέστη εἰς τὸ παραδοξότατον γεῦμα τὸ ὁποῖον ἕως τότε εἶδον οἱ ὀφθαλμοί του.

Κατ' ἀρχὰς παρετέθη τὸ ἐπιδόρπιον, ἔπειτα ἡ κρέμα, ἔπειτα τὸ κρέας καὶ τελευταῖον ἡ σοῦπα. Ὅτε ὁ πατήρ του εἶπε τὴν προσευχὴν ἥτις συνήθως λέγεται εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ γεύματος, ὁ Θέμος μόλις ἐκράτησε τοὺς γέλωτας· ἀλλὰ βλέπων ὅτι εἰς κανένα δὲν ἐφαίνετο τοῦτο παράδοξον ἔγινε σοβαρὸς ὅσον ἠδύνατο.

Ἦτο μεσημβρία καὶ ἡμίσεια ὥρα ὅταν ἐτελείωσε τὸ γεῦμα. Ὁ Θέμος ἔλαβε τὰ βιβλία του διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ σχολεῖον.

Μόλις ἐκάθησεν εἰς τὴν θέσιν του παρετήρησεν ὅτι ἔκαμναν γυμναστικήν, ἥτις συνήθως γίνεται εἰς τὸ τέλος.

— Μήπως ἦλθα ἀργά; ἠρώτησε τὸν γείτονά του Σάββαν.

— Διόλου, ἀπήντησεν οὗτος· μόλις ἀρχίσαμεν.

— Τώρα θὰ μοῦ εἰπῆτε τὴν Γεωγραφίαν σας.

— Ἀχ! Θεέ μου, ἀνέκραξεν ὁ Θέμος, δὲν ἐδιάβασα τὸ μάθημά μου.

— Ἀδιάφορον, εἶπεν ὁ διδάσκαλος· εἰπέ το πρῶτα καὶ το μανθάνεις ἔπειτα.

Πολὺ παράξενος ἐφάνη ὁ τρόπος οὗτος τοῦ μανθάνειν εἰς τὸν Θέμον· ἀλλ' ὅταν μετὰ τὸ μάθημα ἠθέλησε νὰ το μελετήσῃ, τὸ πρᾶγμα τῷ ἐφάνη ἀκόμη παραδεξότερον διότι ἦτο ἠναγκασμένος ν' ἀρχίζῃ ἀπὸ τὸ τέλος καὶ νὰ μανθάνῃ ἀνάποδα· πλὴν τούτου, ὅσῳ περισσότερον ἐμελέτα τόσον ὀλιγώτερον εἴζευρε, καὶ ὅσῳ περισσότερον ἐλησμόνει τόσῳ περισσότερον εἴζευρε. Τοῦτο συνέβαινεν εἰς ὅλα τὰ μαθήματα.

Ὅταν ὁ ὡροδείκτης ἐδείκνυε τὴν ἑνάτην, ὁ διδάσκαλος ἀνέγνωσε τὸν κατάλογον διὰ νὰ βεβαιωθῇ ἂν πάντες ἦσαν παρόντες, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον συνήθως γίνεται εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ μαθήματος.

— Τί χάλια εἶν' αὐτά! ἔλεγε ὁ Θέμος ἐπιστρέφων ἀπὸ τὸ σχολεῖον μὲ τὸν φίλον του Σάββαν. Ἔρχεσαι τοὐλάχιστον νὰ παίξωμεν εἰς τὸ σπίτι μας;

— Τώρα; θὰ πάγω νὰ προγευματίσω καὶ ἔπειτα νὰ πλαγιάσω.

— Νὰ πλαγιάσῃς! Μὰ αὐτὸ εἶνε πολύ!...

Ἐν τούτοις τὸ πρᾶγμα συνέβη ὅπως εἶχεν εἴτη ὁ Σάββας. Εὐθὺς ὡς ἐπέστρεψεν ὁ Θέμος ἐκάθησαν εἰς τὴν τράπεζαν διὰ νὰ πάρουν τὸν καφὲ ἢ τὸ τσάϊ, καὶ ἀφοῦ ἐτελείωσε τὸ πρόγευμα, περὶ τὴν ἑβδόμην ὥραν, ὅλη ἡ οἰκογένεια ἐκαλημερίσθη καὶ ἔπηγε νὰ πλαγιάσῃ. Καὶ ὁ Θέμος ἐπῆγεν ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι, ἀλλ' ἦτο τόσον ταραγμένος, ὥστε ἔμεινεν ὁλόκληρον ὥραν ἔξυπνος, ἀκούων τὸ λάλημα τοῦ πετεινοῦ καὶ τὸ κελάδημα τῶν πτηνῶν· τῷ ἐφαίνετο παράξενον νὰ κοιμᾶται ἐν πλήρει ἡμέρᾳ.

(Ἕπεται τὸ τέλος) Δ.—Ω.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΟΙΚΙΣΚΟΥ

Εἰς Πετρούπολιν, εἰς τὸ τμῆμα τῆς παλαιᾶς πόλεως, οὐχὶ μακρὰν τοῦ φρουρίου, ἐν τῷ μέσῳ ὡραίου κηπαρίου, ὀρθοῦται μικρὸς ἐρυθρὸς λίθινος οἰκίσκος. Ἐν τῷ μέσῳ αὐτοῦ ἵσταται ἕτερος μικρότερος οἰκίσκος ξύλινος εἰς τὸν ὁποῖον ὁ λίθινος χρησιμεύει ὡς θήκη. Ἰδοὺ ἡ ἱστορία τοῦ ἀξιοσημειώτου τούτου οἰκίσκου.

Πρὸ διακοσίων περίπου ἐτῶν ἦρχεν ἐν Ρωσσίᾳ Πέτρος ὁ Μέγας. Ἐπὶ τῆς θέσεως ἣν κατέχει σήμερον ἡ Πετρούπολις ὑπῆρχον τότε ἑλώδατα δάση καὶ βορβορώδεις βάλτοι. Πέτρος ὁ Μέγας κατέκτησε τὸ μέρος τοῦτο ἀπὸ τοὺς Σουηδοὺς καὶ ἐσκέφθη νὰ κτίσῃ ἐκεῖ νέαν πρωτεύουσαν.

Δι' ἰδίαν του κατοικίαν διέταξε νὰ κτισθῇ ξύλινος οἰκίσκος μήκους 9 καὶ πλάτους 3 σάζινων.

Ἐξωτερικῶς ἐβάφη πλινθόχρους κατ' Ὀλλανδικὸν ρυθμόν, ἡ στέγη ἐγένετο ἐκ λεπτῶν πεταύρων. Πρὸς ὡραϊσμὸν εἰς τὸ μέσον τῆς στέγης ἐτέθη ξύλινον τηλεβόλον εἰς δὲ τὰς γωνίας δύο ἐπίσης ξύλιναι φλογεραὶ σφαῖραι. Αἱ θύραι, αἱ δοκοὶ καὶ τὰ φύλλα τῶν παραθύρων ἐποικίλθησαν μὲ σχήματα διαφόρων χρωμάτων.

Τὸ ἐσωτερικὸν διῃρέθη εἰς δύο μικρὰ δωμάτια, προθάλαμον καὶ μαγειρεῖον. Τοὺς τοίχους τῶν δωματίων ἐκάλυψαν διὰ καννάβεως λευκοῦ χρώματος. Τὸ ἓν ἐκ τῶν δωματίων ἦτο ἡ αἴθουσα τῆς ὑποδοχῆς καὶ τὸ σπουδαστήριον τοῦ μονάρχου, τὸ δὲ ἄλλο ἐσταιάτόριον καὶ κοιτών. Ἐντὸς τῶν δύω τούτων δωματίων ἔζη ὁ μέγας αὐτοκράτωρ Πέτρος.

Ἐκεῖ εἰργάζετο ὡς ἁπλοῦς ἐργάτης ἀγνοῶν τὴν πολυτέλειαν καὶ τὴν ἀνάπαυσιν. Ἐν τῷ μικρῷ αὐτοῦ σπουδαστηρίῳ συνδιελέγετο μετὰ τῶν Ὑπουργῶν του, ἐδέχετο τοὺς πρέσβεις, ἐκάλει παρ' ἑαυτῷ πρὸς ὁμιλίαν καὶ ἁπλοῦς ναύτας καὶ χειρώνακτας.

Ὁ οἰκίσκος αὐτὸς διατηρεῖται μέχρι σήμερον ὡς πολύτιμον μνημεῖον δι' ἅπαντας τοὺς Ρώσσους.

Ἡ λίθινος θήκη τον προφυλάττει ἀπὸ τὴν ἐπίρροιαν τῆς ἀτμοσφαίρας καὶ τοῦ χρόνου. Ἤδη ὁ ἄλλοτε κοιτὼν μετεποιήθη εἰς ναΐδιον ὅπου ἀπὸ πρωΐας μέχρις ἑσπέρας συνωθεῖτο πλῆθος εὐσεβῶν. Ἐν τῷ ναΐδίῳ τούτῳ ὑπάρχουσι πάμπολλαι εἰκόνες, ἀλλ' ἡ κυριωτέρα γωνία κατέχεται ὑπὸ τῆς ἀχειροποιήτου μορφῆς τοῦ Σωτῆρος, ἀπαστράπτουσα ἐκ χρυσοῦ καὶ πολυτίμων λίθων. Ἡ εἰκὼν αὕτη ἐφέρετο ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Πέτρου εἰς διαφόρους ἐκστρατείας αὐτοῦ καὶ μάχας. Πρὸ αὐτοῦ ἐδέετο θερμῶς πάντοτε ὑπὲρ τῆς εὐτυχίας τοῦ ἔθνους του καὶ ὑπὲρ

τῆς νίκης τῶν στρατευμάτων του. Ἡ τῆς ὑποδοχῆς αἴθουσα εἶνε πλήρης σκευοθηκῶν, τραπεζῶν καὶ ἐπίπλων τοῦ Μεγάλου Πέτρου. Ἐν αὐτῇ, μεταξὺ ἄλλων, ὁ φύλαξ δεικνύει εἰς τὸν φιλοπερίεργον ἐπισκέπτην τὴν προσευχὴν «Πάτερ ἡμῶν», γεγραμμένην παρὰ τῆς θυγατρὸς τοῦ Μεγάλου Πέτρου Ἐλισαβέτας Πετρόβνας, ξύλινον ἐδώλιον μετὰ δερματίνου καθίσματος καὶ μικρὸν βάθρον, ἀμφότερα ἔργα τοῦ Μεγάλου Πέτρου.

Ἐπὶ τοῦ βάθρου τούτου ἐκάθητο συχνάκις παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Νέβα, θεωρῶν τὰς οἰκοδομὰς τοῦ φρουρίου, τὰ διαπορευόμενα πλοῖα καὶ τὸν σχηματισμὸν τῆς πόλεως.

Τοιαύτη ἡ ἱστορία τοῦ οἰκίσκου τοῦ Μεγάλου Πέτρου.

[Ἐκ τοῦ Ρωσσικοῦ]

Παν. Τελης

ΤΟ ΠΛΑΚΟΥΝΤΙΟΝ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΜΑΓΩΝ

Α'

Ὁ Μέλχιορ, ὁ Βαλθάσαρ καὶ ὁ Γάσπαρ ἦσαν ἀχώριστοι φίλοι. Ἕκαστος ἐξ αὐτῶν ἐγνώριζε τὴν πορείαν τῶν ἄστρων, ἐπειδὴ δὲ ἦσαν γείτονες συνήρχοντο συχνὰ τὴν νύκτα διὰ νὰ μελετήσωσι τὰ βάθη τοῦ οὐρανοῦ. Ἐν ᾧ δὲ ἠσχολοῦντο εἰς τοιαύτην ἐργασίαν πλῆθος οὐρανίων ἀγγέλων διήνοιξαν τὰς πύλας τοῦ Παραδείσου καὶ κατέβησαν μέχρις αὐτῶν διὰ νὰ τους προσκαλέσουν νὰ ὑπάγουν εἰς μικρόν τι χωρίον τῆς Ἰουδαίας καὶ νὰ καθυποβάλωσι τὸ σέβας των εἰς τὸν πρὸ μικροῦ γεννηθέντα βασιλέα τοῦ Ἰσραήλ.

Διὰ νὰ εὕρωσι τὸν δρόμον εἰς τὸ σκότος εἰς τῶν ἀγγέλων ἔλαβεν ἐκ τῆς θέσεώς του ἓν ἄστρον καὶ μεταχειριζόμενος αὐτὸ ὡς λύχνον ἤρχισε νὰ περιπατῇ πρὸ τῶν ὁδοιπόρων, ὅπως περιπατοῦν οἱ ἄγγελοι, ἐννοεῖται, μὲ ἀνοικτὰς πτέρυγας καὶ χωρὶς οἱ πόδες των νὰ πατοῦν τὴν κόνιν τῆς ὁδοῦ.

Οἱ τρεῖς ὁδοιπόροι φθάσαντες εἰς τὴν Βηθλεὲμ εὗρον εἰς τὴν ταπεινὴν αὐτοῦ κατοικίαν τὸ θεῖον βρέφος· προσέφερον εἰς αὐτὸ δῶρα σμύρναν χρυσὸν καὶ λίβανον, καὶ το ἀνεκήρυξαν βασιλέα τῶν βασιλέων.

Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ τοῖς εἶχεν εἴπῃ ὁ Ἡρώδης νὰ ἔλθωσι πρὸς αὐτὸν καὶ νὰ τῷ εἴπωσι τί εἶδον, ἀναχωρήσαντες ἀπὸ τὴν Βηθλεὲμ ἀνέβησαν εἰς τὰς καμήλους των διὰ νὰ μεταβῶσιν εἰς Ἱερουσαλήμ. Ἀλλὰ πρὶν προχωρήσωσι μυστηριώδης φωνὴ ἀνήγγειλεν εἰς αὐτοὺς ὅτι ὁ σκληρὸς δεσπότης ἐζήτει τὸ παιδίον μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ το θανατώσῃ.

Ἀμέσως διὰ νὰ ἀποφύγωσι τὴν ρωμαϊκὴν ἀστυνομίαν, τὴν ὁποίαν ὁ Ἡρώδης θὰ ἔστελλε κατόπιν των οἱ Μάγοι ἀπέστειλαν τὴν συνοδείαν των, ἐφόρεσαν ἐνδύματα ἀνθρώπων τοῦ λαοῦ καὶ ἔλαβον ἄλλον δρόμον ὅπως ταξειδεύσωσιν ἄγνωστοι ὡς ἁπλοῖ ἔμποροι μεταβαίνοντες εἰς Ἀραβίαν.

Οὐδεὶς ἦτο δυνατὸν νὰ τους ἀναγνωρίσῃ τοιουτοτρόπως ἐνδεδυμένους.

Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν εἰσῆλθον εἰς ἥσυχον κοιλάδα, διῆλθον εὐρεῖαν πεδιάδα καὶ περὶ τὴν ἑσπέραν ἔφθασαν εἰς πυκνότατον δάσος δρυῶν, κυπαρίσσων καὶ κέδρων.

Βέβαιοι ὄντες πλέον ὅτι δὲν διέτρεχον κίνδυνον ν' ἀναγνωρισθῶσι, ἐσταμάτησαν διὰ ν' ἀναπαυθῶσι καὶ δειπνήσωσι. Συνωμίλουν ἀναμεταξὺ των περὶ τῶν θαυμασίων πραγμάτων, τὰ ὁποῖα εἶχον ἴδῃ, περὶ τοῦ θείου παιδίου, τῆς μητρός του, του Ἰωσήφ, καὶ τοῦ λαμπροῦ ἄστρου τὸ ὁποῖον τους ὡδήγησε.

Ἔπειτα ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀνεπαισθήτως, ἤρχισαν νὰ ὡμιλοῦν περὶ τῶν ἰδίων των ὑποθέσεων· διότι δὲν ἦσαν ἐκ τῶν ἡγεμόνων ἐκείνων, οἵτινες ἀφίνουσιν εἰς τοὺς ὑπουργοὺς των τὸ βαρὺ φορτίον τῆς κυβερνήσεως τοῦ κράτους.

Κάθε ἄλλο· ὄχι μόνον δὲ ἐχυβέρνων μὲ φρόνησιν τὰ μικρά των κράτη, ἀλλ' ὁ Βαλθάσαρ δὲν ἐθεώρει ἀνάξιον ἑαυτοῦ νὰ ἐπιβλέπῃ ὁ ἴδιος τὰ ἑπαύλεις του, ὁ δὲ Μέλχιορ διήρχετο συχνὰ τὰς νύκτας του εἰς τοὺς χλοεροὺς λειμῶνας ὅπου ἔβοσκον αἱ πολυάριθμοι ἀγέλαι του. Ὁ δὲ Γάσπαρ διὰ τῆς χειρός, διὰ τῆς ὁποίας ἐκράτει τὸ σκῆπτρον, ὡδήγει ὑπερηφάνως τὸ ἄρωτρόν του καὶ ἠσθάνετο χαρὰν βλέπων νὰ πρασινίζῃ ἢ νὰ κιτρινίζῃ ἡ πεδιάς, τὴν ὁποίαν αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶχε σπείρῃ.

Οἱ ἡγεμόνες οὗτοι ἦσαν πιστοὶ φίλοι πρὸς ἀλλήλους· οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἤθελε νὰ μεγαλώσῃ τὸ κράτος του ἢ νὰ ἴδῃ μικρυνόμενον τὸ τοῦ γείτονός του· ἔτι δὲ ἦσαν σοφοὶ καὶ οἱ τρεῖς, χωρὶς νὰ ζηλοτυποῦν ἀλλήλους.

Ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην αἱ ἀρεταὶ αὗται εὑρίσκοντο τόσον σπανίως συνηνωμέναι εἰς τοὺς ἡγεμόνας, ὥστε διὰ τοῦτο ἀναμφιβόλως οἱ βασιλεῖς οὗτοι τῆς Ἀνατολῆς ἔλαβον τὴν μεγάλην τιμὴν νὰ γονυπετήσουν πρῶτοι πρὸ τοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ φάτνῃ τῆς Βηθλεέμ.

Β'

Ἐνῷ τὸ δεῖπνόν των ἐπλησίαζε περὶ τὸ τέλος του, ὁ ἀγαθὸς Γάσπαρ, εἶπε.

— Ἀγαπητοί μου φίλοι, εἰς ἐνθύμισιν τοῦ εὐτυχοῦς τούτου ταξειδίου θὰ διαμοιράσω μαζί σας ἕνα θησαυρόν, ὁ ὁποῖος προέρχεται ἐξ Αἰγύπτου καὶ τὸν ὁποῖον φέρω ὁλόκληρον εἰς τὴν ζώνην μου. Αὔριον, εἰς τὰ πρῶτα φῶτα τῆς αὐγῆς, θὰ τον χωρίσω εἰς τρία ἴσα μέρη καὶ ὁ καθεὶς θὰ λάβῃ ἀπὸ ἕν. Σᾶς εὔχομαι γλυκὺν ὕπνον. Καλὴν νύκτα!

Ἦσαν ἕτοιμοι ἤδη νὰ καλυφθῶσι διὰ τῶν μανδυῶν των, ὅτε ἐλαφρὸς ψίθυρος ἠκούσθη εἰς τὴν κεφαλὴν τῆς κέδρου, ὑπὸ τὴν ὁποίαν εἶχον καταλύσῃ.

— Μοῦ φαίνεται, εἶπεν ὁ Βαλθάσαρ, ὅτι ἀκούω τὸν ἦχον ἀνθρωπίνης φωνῆς.

— Ἴσως εἶνε κανεὶς παπαγάλλος, τοῦ ὁποίου ἐταράχθη ὁ ὕπνος, εἶπεν ὁ Γάσπαρ.

— Ναί, πράγματι· διέκρινα εἰς τὴν σκιάν, σκιὰν ἀνθρώπου, εἶπεν ὁ Μέλχιορ.

— Ὄχι, ὄχι, εἶπε καὶ πάλιν ὁ Γάσπαρ θὰ εἶνε κανένας πίθηκος ὁ ὁποῖος παίζει μέσα εἰς τὸ φύλλωμα, δὲν εἶνε τίποτε· καλὴν νύκτα!

Μετ' ὀλίγον οἱ δύο ἄλλοι ἀπεκοιμήθησαν· ἀλλ' ὁ Γάσπαρ δὲν ἠδυνήθη νὰ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμούς. Ἐγύρισεν ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ, ἐσκέπασε τὴν κεφαλήν του μὲ τὸ βουρνοῦζι του καὶ ἐπὶ τέλους, ἐν ᾧ ἡ σελήνη διέχεε τὸ γλυκὺ φῶς της ἐπὶ τῆς γῆς ὁ γεωργὸς βασιλεύς, ἐξύπνησε τοὺς συντρόφους του καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς.

— Κάποιος σοφὸς εἶπε ὅτι δὲν πρέπει ν' ἀναβάλωμεν διὰ τὴν αὔριον ὅ τι εἰμποροῦμεν νὰ κάμωμεν ἀμέσως. Ἂν θέλετε, λοιπόν, καλοί μου φίλοι, εἰμποροῦμεν νὰ τελειώσωμεν τὴν ὑπόθεσιν περὶ τῆς ὁποίας σᾶς ὡμίλησα εἰς τὸ φῶς τὸ ὁποῖον μᾶς ἔρχεται τὴν στιγμὴν ταύτην ἀπὸ τὸν οὐρανόν.

Ἔλυσε τὴν ζώνην του, ἔλαβε μίαν φούκταν πρασίνων τινῶν πραγμάτων ἐχόντων ἐπὶ κεφαλῆς μαύρην ἡμισέληνον· θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ἦσαν πολύτιμοι λίθοι, κατάλληλοι νὰ κοσμήσωσι βασιλικὸν διάδημα.

Ἦσαν κύαμοι, ἀγνωστοι ἕως τότε εἰς τὴν Ἀσίαν.

Οἱ φίλοι τοῦ Γάσπαρ ἐξήτασαν αὐτὰ μετὰ πολλῆς περιεργείας. Ἦσαν εἴκοσι καὶ εἰς· ἕκαστος ἔλαβεν ἑπτά, μεθ' ὃ καὶ οἱ τρεῖς ἀπεκοιμήθησαν βαθέως.

Περὶ τὸ μεσονύκτιον ὁ Βαλθάσαρ καὶ ὁ Μέλχιορ ἀφυπνίσθησαν βιαίως· κραυγαὶ συμπεπνιγμέναι, κρότος βημάτων ἐφανέρονον ὅτι πάλιν συνήφθη πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἦσαν δεμέναι αἱ κάμηλοι. Ἐφώναξαν τὸν Γάσπαρ· ἀλλὰ δὲν ἦτο πλέον πλησίον των.

Ἀνήσυχοι, ἔτρεξαν πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἐγίνετο ἡ πάλη καὶ ἐπρόφθασαν μόνον νὰ ἴδωσι δύο ἀθλίους ἐπὶ τῶν καμήλων των, ἀπομακρυνομένους μετὰ μεγάλης ταχύτητος· ὁ εἷς ἐκράτει τὸν δυστυχῆ φίλον των δεσμευμένον καὶ μὲ φίμωτρον εἰς τὸ στόμα· ὁ ἄλλος ἔσυρε τὴν τρίτην κάμηλον.

[Ἕπεται τὸ τέλος]

Ν. Α.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Κοφινοκεφαλάκης τὴν τεσσαρακοστὴν ἐν τῷ παντοδοχείῳ διατάσσει :

— Παιδί, τηγάνισέ μου δύο αὐγὰ μὲ λάδι, γιατί εἶνε σαρακοστὴ καὶ νηστεύω. Κύτταξε καλὰ νὰ μή τα κάνῃς μὲ βούτυρο καὶ μὲ ἀρτίσῃς!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Πολεμιστοῦ.

*

Εἰς τὸ μάθημα τῆς Γεωγραφίας ὁ διδάσκαλος ἐρωτᾷ τὸν μικρὸν Τοτόν :

— Ποῖα εἶνε ἡ πρωτεύουσα τῆς Ἑλλάδος ;

Ὁ Τοτὸς μένει σιωπηλός.

Θέλων τότε ὁ διδάσκαλος νὰ τον βοηθήσῃ :

—Ποῦ κάθεται ὁ βασιλεύς, παιδί μου ;

Καὶ ὁ Τοτὸς θριαμβευτικῶς :

—Ἀ τὸ παλάτι !

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χιόνος τοῦ Παρνασσοῦ.

*

ΚΩΣΤΑΣ. Τί καλὰ ποῦ θὰ ἦτον ἂν ὁ ἥλιος ἦτο ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὰ σύννεφα ! ποτὲ δὲν θὰ ἐσκοτίνιαζε !

ΓΙΑΝΝΗΣ. Καὶ δὲν συλλογίζεσαι ἀνόητε, ὅτι ὁ ἥλιος θὰ ἔσβυνε ἀπὸ τὴν βροχή ;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀργείας Τελεσίλλης.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 28 Ἰουνίου ἐ.ἔ.)

271. Συλλαβόγριφος.

Τὸ πρῶτον πάντα βεβαιοῖ, φέγγει τὸ δεύτερον [μου.
Περίεργον ! χωρὶς πτερά, πετᾷ τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λυκούργου τοῦ Νομοθέτου.

272 Λεξίγριφος.

Ἕνα μέρος τῆς οἰκίας κ' ἕνας κάτοικος αὐτῆς, τῆς Ἑλλάδος μίαν νῆσον σχηματίζουν παρευθύς.

Ἐστάλη ὑπὸ Ν. Ἀρ. Κουτσουγιάννη.

273. Στοιχειόγριφος.

Μὲ ὄμικρον χορδίζομαι
μὲ βῆτα ξεφυλλίζομαι.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αὔρας τοῦ Ἑλικῶνος.

274. Στοιχειόγριφος.

Βάζω θῆτα, διώχνω ρῶ
καὶ ἀμέσως ἀπορῶ:
μία νῆσος ξενική
γίνεται Ἑλληνική.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμήδους.

275. Πρόβλημα.

Νὰ εὑρεθῇ ἀριθμὸς ὅστις διαιρούμενος διὰ 5 δίδει ὑπόλοιπον 3, δι' 7 δίδει ὑπόλοιπον 2, καὶ δι' 6 δίδει ὑπόλοιπον 5.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κιγκινάτου.

276. Σταυρός.

Διὰ τῶν γραμμάτων ΑΑΒΔΗΙΙΟΡΣΣΥ σχηματίσον σταυρὸν ἀποτελούμενον ἐκ τῶν ὀνομάτων χώρας τῆς Ἀσίας καὶ κράτους εὐρωπαϊκοῦ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κόμητος τοῦ Νείλου.

277. Ἀστήρ.

. . . . . Νὰ ἀντικατασταθῶσιν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε καθέτως μὲν νὰ ἀναγινώσκεται τὸ ὄνομα θηριώδους αὐτοκράτορος τῆς Ρώμης, ὁριζοντίως τὸ ὄνομα πτηνοῦ ἁρπακτικοῦ καὶ διαγωνίως τὰ ὀνόματα, νήσου τῆς Ἑλλάδος καὶ βασιλέως ἀρχαίου τῶν Περσῶν.

Ἐστάλη ὑπὸ Ι. Φαρμάκη.

278—279. Κεκρυμμένα ὀνόματα ὀρέων.

1. Ἔστι δίκης ὀφθαλμός, ὃς τὰ πάνθ' ὁρᾷ.
2. Εἷς οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κόρης τῆς Δεξαμένης Ἴδης.

280-282. Μεταμορφώσεις.

1. Ἡ *Νῆσος* δι' 6 μεταμορφώσ. νὰ γίνῃ *Κύρνος*.
2. *Ὁ κῆπος* διὰ 7 μεταμορφώσ. νὰ γίνῃ *οἶκος*.
3. Αἱ *Θῆβαι* δι' 9 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ *Ἄργος*.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κωμικοῦ Ἀριστοφάνους.

283—287. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀντικαταστάσεως ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἑνὸς ἄλλου πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις.

Μηρός, ἄλγος, φίλος, βαλβίς, κῦρος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τόξου τοῦ Φοίβου

288. Ἀκροστιχίς.

Τὰ τελευταῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα θεᾶς.

1, Ἀρχαίου βασιλέως σύζυγος. 2, Ἥρως τῶν Τρῶων. 3, Πτηνόν.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀγ. Ζάχου.

289. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα πτηνοῦ.

1, Κράτος Εὐρωπαϊκόν. 2, Πόλις τῆς Αὐστρίας. 3, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 4, Ἔλλειψις νοῦ. 5, Πτηνόν.

Ἐστάλη ὑπὸ Ναυσικάου τοῦ Θεοειδοῦς.

290. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἀρχαίου ἥρωος.

1, Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 2, Μέλος τοῦ σώματος. 3, Ἐποχὴ τοῦ ἔτους. 4, Πάθος τῆς ψυχῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Θαλασσομάχου

291. Διπλῆ ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα, ὡς καὶ τὰ δεύτερα ἀλλ' ἀντιστρόφως ταῦτα ἀναγινωσκόμενα, ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἑνὸς ποταμοῦ τῆς Ἑλλάδος.

1, Ἀστήρ. 2, Ἄνθος. 3, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 4, Δημητριακὸς καρπός. 5, Μέρος πλοίου. 6, Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 7, Μέρος τῆς ἡμέρας. 8, Κράτος τῆς Εὐρώπης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Πολεμιστοῦ.

292. Γρῖφος.

(Κ' ἦν | συκῆ) ἦν πάντων Μ τ' αἶρα (πα, πα, πα) — ς δ' ἂν ὠμὴ ζῆν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Ὑψηλάντου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεως τῆς 28 Ἀπριλίου ἐ. ἔ.

168. Κροῖσος (Κρής, δι). — 169. Ἧτο 45 ἐτῶν. — 170. Ῥόδος, ῥόδον. — 171. Τὸ στόμα, ἡ γλῶσσα καὶ τὰ δόντια. —

172.
Λ Ο Π Α Σ
Ο Ρ Α Μ Α — 173. Μ Α — Χ Ο — Μ Α Ι
Π Α Ι Α Ν Χ Ο — Ρ Ε Υ — Ω
Α Μ Α Χ Ι Μ Α Ι — Ω — Τ Ι Σ
Σ Α Ν Ι Σ

174-178. 1, Ἰσλανδία. 2, Κεϋλάνη. 3, Μαδαγασκάρη. 4, Κοῦβα. 5, Σουμάτρα. — 179-181. 1, Ὀφρεῖς. 2, Μύτη. 3, στόμα — 182-185. Ἡ ἀντικατάστασις γίνεται διὰ τῶν γραμμάτων κ,λ,μ, σχηματίζονται δ' αἱ λέξεις : κλῖμαξ, κλῖμα, κάλυμμα, κλάσμα. — 186-187. 1, *Παῦλος*, Πύλος Πύρρος, Σπῦρος, Σκῦρος, Κῦρος, κόρος, *Κόδρος*. 2, *Κρόνος*, κόννος, ὄνος, ὄρος, Πόρος, Πύρρος, Πύλος, *Παῦλος*. — 188. ΑΥΚΟΣ (1, Λονδῖνον. 2, Ὑπό. 3, Κύπρος. 4, Ὀλκάς. 5, Σαπφώ).

ΑΝΤΙ ΔΡΑΧΜΩΝ ΔΥΟ ΚΑΙ ΗΜΙΣΕΙΑΣ **ΜΟΝΟΝ ΜΙΑΝ ΔΡΑΧΜΗΝ** ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἕκαστος τόμος ἐκτὸς τοῦ μυθιστορήματός του καὶ τῆς ἄλλης ποικίλης ὕλης ἔχει καὶ 100—130 εἰκόνας.

Ἔκτακτος ὅλως εὐκαιρία παρέχεται ἀπὸ σήμερον εἰς τοὺς γονεῖς τοὺς ἐπιθυμοῦντας τὴν διὰ τῆς ἀναγνώσεως ἠθικῶν βιβλίων μόρφωσιν τῶν τέκνων των.

Ἡ Διεύθυνσις τῆς **Διαπλάσεως τῶν Παίδων** σχηματίσασα πλήρεις σειρὰς τῶν μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντων 23 τόμων τοῦ περιοδικοῦ τούτου, ἀπεφάσισε νὰ προσφέρῃ εἰς τὸ Κοινὸν τοὺς πλεονάζοντας τόμους εἰς τιμὴν καταπληκτικῶς εὐθυνήν, εἰς τὸ τρίτον σχεδὸν τῆς ἀξίας αὐτῶν, ἤτοι πρὸς δραχμὴν 1 τὸν τόμον, ἀντὶ τῆς συνήθους αὐτῶν τιμῆς τῶν δραχμῶν 2,50.

Οἱ πλεονάζοντες καὶ παρεχόμενοι εἰς τόσον μικρὰν τιμὴν τόμοι εἶνε ὁ πρῶτος καὶ ὁ τέταρτος μέχρι τοῦ εἰκοστοῦ τρίτου, ἤτοι πάντες οἱ ἐκδοθέντες μέχρι τοῦδε τόμοι τῆς **Διαπλάσεως**, ἐκτὸς τοῦ δευτέρου καὶ τοῦ τρίτου, ἐν ὅλῳ δηλαδὴ 21 τόμοι, πωλούμενοι καὶ χωριστὰ ἕκαστος.

Καὶ ἐξ ἄλλων μὲν τόμων εἶνε ὀλίγα τὰ πλεονάζοντα καὶ εἰς τὴν τιμὴν τῆς μιᾶς δραχμῆς προσφερόμενα ἀντίτυπα, ἐξ ἄλλων δὲ περισσότερα. Ἑπομένως οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἀποκτήσωσιν ὅλην τὴν σειρὰν τῶν 21 τόμων πρέπει νὰ σπεύσωσιν ἐκ τῶν πρώτων, διότι ἐκ τῆς προθυμίας μεθ' ἧς ἠγοράζοντο μέχρι τοῦδε οἱ τόμοι τῆς **Διαπλάσεως** εἰς τὴν τιμὴν τῶν δραχμῶν 2,50 βέβαιον εἶνε ὅτι ἐντὸς ὀλιγίστου χρονικοῦ διαστήματος θὰ ἐξαντληθῶσι πάντες οἱ παρεχόμενοι εἰς τὴν ἠλαττωμένην ταύτην τιμὴν τῆς 1 δραχμῆς, μεθ' ἃ αἱ ὁλίγαι φυλαττόμεναι ἐν τῇ ἀποθήκῃ πλήρεις σειραὶ τῶν 23 τόμων *θὰ πωλῶνται καὶ πάλιν εἰς τὴν ἀρχικὴν των τιμήν, πρὸς δραχμὰς 2,50 ὁ τόμος.*

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις πρέπει νὰ πέμπωσι κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸ Γραφεῖον μας, δι' ἕκαστον ζητούμενον τόμον δραχ.1,10,διότι 10 λεπτὰ ἀπαιτοῦνται διὰ ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου. Οἱ δὲ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ πέμπουσιν εἰς χρυσὸν τὸ ἀντίτιμον (φράγκον χρυσοῦν ἐν δι' ἕκαστον τόμον), δὲν προσθέτουσι δὲ ταχυδρομικὰ τέλη.

~~ Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς **Διαπλάσεως τῶν Παίδων**, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημα.

~~ Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες τὴν παλαιάν των διεύθυνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.

Παράπονα περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παρέλευσιν δεκαπενθημέρου τὸ πολὺ ὑπὸ τῆς ἐκδόσεως των εἶναι ἀπαράδεκτα.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν κατ. Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1894—8717.